

Fred Diks

de Kameleon lost het op

KLUITMAN

De Kameleon lost het op
door

Fred Diks

Geïllustreerd door Theo Puntman

Uitgeverij Kluitman, Alkmaar

HOOFDSTUK I

Een speciale les voor Hielke en Sietse en extra hulp voor Gerben

„Hé, daar beweegt iets in die bosjes! Laten we gaan kijken.” Sietse Klinkhamer wees naar de struiken achter de brede rietkraag bij de oever.

Hij zat aan het roer van hun boot, de Kameleon, met naast zich zijn tweelingbroer Hielke. Ze voeren op het grote meer van Lenten.

Vanwege de felle zon had Hielke een pet opgezet. Hij duwde de klep omhoog en tuurde naar de struiken. „Kom op, zeg. Jij kijkt te vaak naar spannende films. Er zit vast een verliefd stelletje te zoenen. Laat ze lekker met rust, joh.”

„Maar we kunnen toch wel even gaan kijken?” ging Sietse door. „Misschien is het wel iets heel anders, weet jij veel.” Hielke zuchtte. „Goed dan.”

Opgewekt voer de nieuwsgierige Sietse tussen de rietstengels door naar een aanlegsteiger. Hielke knoopte de lijn van hun boot aan een paal vast. Niet veel later liepen de broers op hun klompen over de drassige bodem naar de struiken.

Achter de struiken stonden een eindje verderop een man en een vrouw met elkaar te smoezen. De man had pen en papier bij zich en schreef telkens iets op. Ook de vrouw had een blocnote in haar hand. Ze wees naar het water, de aanlegsteiger en daarna naar de tientallen zeilboten op het meer.

Hielke grinnikte naar zijn broer. „Jammer hè, niks geen gezoen.”

Sietse haalde zijn schouders op. „Wat zouden ze aan het doen zijn?” Hij stapte tussen de bosjes door en liep op hen af. „Hallo. Bent u misschien de weg kwijt? Dan kunnen we u wel helpen, hoor.”

De man en de vrouw schrokken en de man hield snel het papier achter zijn rug; blijkbaar voelden ze zich betraptd.

„Nee, dankjewel,” zei de vrouw vriendelijk.

„Wij zijn Hielke en Sietse,” zei Sietse, in de hoop dat het echtpaar zich ook zou voorstellen.

„Leuke namen,” zei de vrouw. Toen knikte ze tegen haar man. „Voorlopig weet ik genoeg. Kom lieverd, we gaan weer.” Terwijl de man en de vrouw verdwenen, werd Hielke steeds nieuwsgieriger. „Heb jij die mensen wel eens eerder gezien? Ik niet, geloof ik. Het zijn vast toeristen. Van die mensen die van de natuur houden en op zoek zijn naar zeldzame planten

of zo.”

Sietse knikte. „Ja, en dan schrijven ze de namen op van alle planten die ze zien. Kom, laten we weer gaan varen.”

Even later voer de Kameleon met een rustig gangetje verder over het meer. Daar krioelde het van de boten. Vanwege het prachtige zomerse weer waren veel dagjesmensen er met hun motorboten op uit getrokken. Er stond een sterke bries, waardoor sommige zeilboten die de wind in de zeilen hadden, flink hard gingen. Ook waren er veel zwemmers. Bij een aanlegsteiger doken jongens met een flinke aanloop het water in. Sommigen klemden bij het springen hun handen om hun scheenbenen en landden als een bommetje in het water, waardoor er flinke golven ontstonden.

De twaalfjarige tweeling voer naar huis en legde de Kameleon aan bij het boothuis achter in hun tuin. De broers hadden het helemaal zelf gebouwd, nadat ze hun boot hadden gekregen. Toen ze klaar waren, zagen ze in de verte bij hotel De Gouden Leeuw een aardig oploopje. De jongens liepen ernaartoe en probeerden te zien wat er aan de hand was. Eenmaal dichterbij ving Sietse tussen de mensen door een glimp op van een man. „Weet jij wie dat is?” vroeg hij aan zijn broer. „Het lijkt wel een kunstenaar.”

„Het is vast een bijzonder iemand,” vermoedde Hielke. „Er

staan zo veel mensen om hem heen.”

De man droeg een zwarte alpinopet en zat op een houten krukje. Voor hem stond een schildersezeltje met daarop een strakgespannen, wit linnen doek. Hij tuurde vanaf het terras van het hotel over de vaart en naar het meer in de verte. Met één hand hield hij zijn schilderspalet vast en met de andere kneep hij er uit verftubes verschillende kleuren op. Daarna maakte hij met zijn penseel fijne streken over het doek. Tussendoor zette hij af en toe een handtekening op een los blaadje dat hem werd toegestoken door een enthousiaste toeschouwer.

„Zie je wel? Ik had gelijk, een echte kunstschilder,” zei Sietse. De tweeling wrong zich tussen de menigte door.

„Kijk,” zei Hielke. „Zelfs veldwachter Zwart is er.”

De veldwachter deed zijn best om ervoor te zorgen dat de mensen niet te dichtbij kwamen.

„Hallo, meneer Zwart. Wat bent u druk aan het werk.”

De veldwachter ging trots met zijn borst vooruit staan. „Zeg dat wel. Het gebeurt niet elke dag dat er een beroemdheid naar Lenten komt.”

„Een beroemdheid?” Sietse keek zijn broer vragend aan. Zwart knikte. Toen richtte hij zich tot de opdringerige menigte en zei: „Beste mensen, niet duwen! Ga er niet voor staan. Blijf

allemaal op een afstand, dan kan iedereen de schilder aan het werk zien.”

De tweeling trok zich niets aan van de woorden van de veldwachter. Toen Zwart de andere kant op keek, wrong Sietse zich nog meer naar voren en ging op zijn tenen staan.

„Ho ho,” zei de veldwachter. „Niet voordringen.”

Maar na wat duw- en trekwerk stond de tweeling eindelijk oog in oog met de schilder. Ze bogen hun hoofden over het doek op de ezel om te zien wat hij al had geschilderd.

„O, wat mooi,” vond Sietse. „Dat is echt knap!”

De schilder legde zijn schilderspalet en penseel neer en haalde zijn schouders op. „Ach, knap... Ik ben nu eenmaal met schilderstalent geboren. Ik vind het leuk om elke keer een andere stijl uit te proberen en steeds nieuwe onderwerpen te zoeken. Soms abstract, dan weer realistisch. Op het moment schilder ik veel mensen en boten. Ik probeer er wel steeds mijn eigen draai aan te geven. Ach ja, een ander is weer goed in andere dingen.”

„Mijn vader is ook heel goed,” schepte Hielke op. „Hij heet Evert Klinkhamer en hij is de beste smid van heel Friesland.”

„Klinkhamer?” De kunstschilder knikte. „Is hij niet de voorzitter van de plaatselijke VVV? Volgens mij heb ik hem aan de telefoon gehad.”

„Ja,” zei Hielke trots.

„Wat leuk! Hij was degene die me gevraagd heeft om naar Lenten te komen, om ervoor te zorgen dat nog meer toeristen dit mooie dorp komen bezoeken,” vertelde de schilder. „Jullie vader is vast ook met veel talent geboren. Ik ben helaas vreselijk onhandig. Ik moet er niet aan denken dat ik paarden van nieuwe hoefijzers zou moeten voorzien of fietsen zou moeten repareren... Gelukkig verdien ik mijn geld met schilderen.” De schilder gaf de jongens een hand. „Teun van Weegen.”

„Wij zijn Hielke en Sietse,” zei Sietse beleefd. „Maar, eh... eigenlijk heb ik nog nooit van u gehoord.”

De schilder lachte vriendelijk, maar een fan naast hen vond het vreemd. „Ken je Teun van Weegen niet? Hij is een van de beroemdste schilders van het hele land. Ik verzamel alles wat er over hem in de kranten en bladen verschijnt. Ik heb zelfs een schilderij van hem gekocht. Hier in het hotel, in de grote zaal, wordt over een paar dagen een expositie geopend met zijn werken.”

De schilder knikte. „Daar kunnen jullie al mijn schilderijen zien. Landschappen, boten, portretten, abstracte kunst... Hebben jullie eigenlijk zelf wel eens geschilderd?”

„Op school wel, maar dat was geen groot succes,” bekende

Hielke. „Mijn overall zat onder de verf en de tafel en de vloer van het klaslokaal ook.”

„Willen jullie het een keer proberen? Dan geef ik jullie les.”

„Hier, nu?” vroeg Hielke verbaasd.

Teun van Weegen lachte. „Ja hoor, waarom niet! Dat is nog leuk voor het publiek ook.” En hij knikte naar de mensen om hen heen. „Wacht maar even, ik haal meteen twee extra schildersdoeken. En penselen staan hier genoeg.”

„Ja,” zei Sietse aarzelend, „maar heeft u daar wel tijd voor? En kost het geen geld?”

De schilder schudde zijn hoofd. „Ben je mal. Ik vind het leuk om anderen enthousiast te maken voor de schilderskunst; daar neem ik altijd rustig de tijd voor. Dus doe gewoon mee! Dan ontdek je in ieder geval of je creatief talent hebt.”

De veldwachter maakte de weg vrij voor Van Weegen, die naar zijn hotelkamer terugliep.

Op dat moment kwam Gerben Zonderland voorbij, de knecht van boer Jellema. Hij was dikke vrienden met Hielke en Sietse, maar haalde ook vaak grappen uit met de tweeling. Hij vond zichzelf de grootste grappenmaker die er bestond.

„Hé, Hielke en Sietse! Waarom staan er zo veel mensen om jullie heen?” Gerben keek naar de veldwachter. „Wat hebben ze nu weer uitgevreten, Zwart?”

De veldwachter schudde zijn hoofd. „Deze twee jongens gedragen zich voorbeeldig.”

„We krijgen zo meteen schilderles,” vertelde Sietse.

„Spannend, hè?”

„Schilderles? Kunnen jullie je tijd niet beter besteden?” vroeg Gerben.

Hielke snapte niet wat Gerben bedoelde. „Hoezo?”

„Jullie kunnen beter je vader helpen met schilderen. Die kozijnen en deuren van zijn werkplaats zien er echt niet meer uit.”

„Nou, dit lijkt ons veel leuker,” zei Hielke. „We krijgen schilderles van een echte kunstschilder.”

„O ja, wie dan?”

„Teun van Weegen.”

„Wat?” Gerben nam net een hap van een grote appel en verslikte zich bijna. „Teun van Weegen? Is hij echt hier in Lenten? Dat wist ik helemaal niet. Hij is heel beroemd.”

„Ja, dat hoorden wij net ook,” bekende Sietse.

Gerben legde uit dat de werken van Teun van Weegen erg populair waren bij musea. „Zijn schilderijen worden over de hele wereld verkocht. Die man is schatrijk.”

„Echt?” vroeg Hielke, die bang was voor de gek te worden gehouden.

„Zeker weten. Het gerucht gaat dat hij zwemt in het geld. Niet dat mij daar iets aan lijkt, trouwens. Laat mij maar gewoon in het meer van Lenten zwemmen,” merkte Gerben droog op. Intussen kwam Teun van Weegen teruggelopen met in elke hand een krukje. Naast hem liep Zwart te zeulen met twee houten ezels en twee linnen doeken.

De schilder klapte de houten schildersezels uit en zette op elke ezel een leeg doek. Daarna pakte hij twee penselen en gaf ze aan de tweeling. „De krukjes die ik heb meegenomen, kunnen jullie gebruiken om op te zitten.”

Hielke en Sietse namen voorzichtig plaats en keken toen eens goed achterom. Daar stonden tientallen mensen die benieuwd waren wat de jongens ervan terecht zouden brengen.

„Kijk,” wees de schilder. „Rood, geel en blauw zijn de primaire kleuren. Dat wil zeggen dat je met die drie kleuren allerlei andere kleuren kunt mengen.”

Sietse knikte. „Dat hebben we ook op school geleerd.”

„Mooi,” zei de schilder. „En er is ook wit en zwart natuurlijk. Maak voordat je begint een plannetje. Laat je inspireren door de omgeving of iets wat je leuk vindt.”

De twee jongens dachten even na.

„En?” vroeg de schilder na een tijdje.

„Ik schilder onze boot, de Kameleon,” zei Hielke.

Sietse keek verbaasd naar zijn broer. „Ik ook.”

„Dat moet een heel speciale boot zijn.” De beroemde schilder keek de tweeling belangstellend aan.

De twee blonde jongens vertelden dat ze de boot van hun vader cadeau hadden gekregen.

„Samen met hem hebben we de motor van de oude auto van de dokter erin gezet,” legde Sietse uit.

Hielke vulde aan: „De Kameleon zag er eerst echt niet uit. Maar toen de motor er eenmaal in zat, zijn we flink aan de slag gegaan met de buitenkant. We voelden ons net echte kunstschilders.”

„Hoezo dan?” vroeg Teun van Weegen verbaasd.

„We hadden allemaal restjes verf gekregen van de huisschilder in het dorp. Al die kleuren hebben we met elkaar gemengd en daarmee hebben we de boot geverfd. Door de gemengde kleuren leek het net alsof de boot telkens van kleur veranderde. Daarom hebben we 'm de Kameleon genoemd.”

„Maar ze hadden hun boot ook gewoon ‚Lekke Badkuip’ kunnen noemen,” lachte Gerben. „Ik heb nog nooit zo’n lompe boot gezien.”

„Echt niet,” siste Sietse. „Toevallig is de Kameleon wel de

snelste boot die op het meer van Lenten vaart. En hij is nog nooit stukgegaan.”

De twee jongens begonnen alle twee met het schilderen van de vorm van hun boot. Daarna mengden ze verschillende kleuren verf om de kleuren van de Kameleon te krijgen. Ook voor de wolken en het water gebruikten ze een paar mooie mengkleuren. Af en toe gaf Teun van Weegen praktische adviezen, waardoor hun schilderijen steeds beter werden. De mensen die om hen heen stonden, keken geïnteresseerd toe. „Het wordt prachtig!” zei een van de toeschouwers.

Maar na een tijdje begon Sietse te balen. „De lucht wordt veel te rood! En het water is op mijn doek bijna zwart. Nu is mijn schilderij helemaal mislukt.”

„Natuurlijk niet,” zei de schilder. „Dat is juist bijzonder. Je hoeft je als schilder echt niet aan allerlei regels te houden, dat het er precies op moet lijken of zo. Laat gewoon je fantasie erop los.”

Na een half uur was het tweetal klaar. De toeschouwers reageerden enthousiast.

„Mooi,” zei iemand. „Die ongewone kleuren maken het speciaal. Het lijkt wel een beetje op de stijl van Teun van Weegen. Misschien kun je het zelfs wel verkopen!”

„Nee hoor,” zei Sietse. „We hangen ze op in de smederij van

mijn vader.”

Van Weegen keek de twee broers goedkeurend aan. „Dat lijkt me een heel goed plan.”

De blauwe overalls van de jongens zaten onder de verf, net als hun handen. Zelfs op hun klompen zaten verfspetters. Toch was de tweeling na de schilderles erg trots.

„Dat was leuk!” zei Hielke.

„Graag gedaan,” antwoordde de schilder. „Waarom komen jullie morgen niet kijken wanneer we de expositie inrichten? Een vrachtwagen brengt ’s morgens mijn schilderijen naar het hotel. Misschien kunnen jullie me zelfs wel helpen als ik moet beslissen welk schilderij op welke plek het beste tot zijn recht komt. Komt dat jullie uit of hebben jullie iets anders gepland?”

Sietse dacht even na. „Nou ja, het is vakantie, dus anders zouden we gaan varen met onze boot. Maar we hebben best tijd om u te helpen, of niet Hielke?”

„Ik vind het prima,” antwoordde zijn broer.

„Fijn. Kom morgen tegen een uur of tien maar naar De Gouden Leeuw.” De schilder keek nog eens uitgebreid naar de kunstwerken van Hielke en Sietse. „Door jullie schilderijen ben ik nieuwsgierig geworden! Die Kameleon moet inderdaad een heel bijzondere boot zijn. Zou ik een

keer mee mogen als jullie gaan varen? Misschien als we morgen klaar zijn met het inrichten van de expositie?"

„Geweldig,” vond Sietse. „Dan laten we u zien hoe mooi Friesland is.”

De schilder gaf de twee jongens een hand. „Goed. Afgesproken.”

De meeste mensen gingen langzamerhand terug naar huis, naar een gezellig terrasje of naar de camping. Sietse en Hielke liepen trots met hun schilderijen naar het boothuis. Ze hielden de doeken een stukje van zich af, zodat de wind ze droog kon blazen. Gerben liep met de jongens mee. Sietse was verbaasd dat Gerben zo lang in het dorp was.

„Moet jij eigenlijk niet werken?"

„Jawel, maar ik kon even weg. Ik heb namelijk hulp gekregen. Gisteren belde iemand van de middelbare landbouwschool met de vraag of ik een student wilde begeleiden die stage moet lopen. Hij heet Jaap Grootegast en wil eerst een paar jaar knecht zijn. Daarna wil hij een boerderij voor zichzelf kopen. Omdat ik natuurlijk een agrarisch expert ben, heb ik hem vanmorgen precies uitgelegd wat hij allemaal moet doen om het vak goed te leren.” Gerben wenkte de jongens dichterbij. „Waarom gaan jullie niet mee? Dan kunnen jullie kennismaken met Jaap. Hij is vast al aan het werk, want hij is

erg gemotiveerd. Een harde werker, maar je kunt ook vreselijk met hem lachen.”

„Hm, het lijkt me belangrijker dat hij gewoon een goede boer wordt,” merkte Hielke op. „Als je de hele dag dubbel ligt van het lachen, komt er van werken niet veel terecht.”

„Wat een onzin. Elke boer moet een beetje humor hebben,” vond Gerben. „Een geintje op zijn tijd hoort erbij. En Jaap kan beide zaken goed combineren.”

De jongens zetten de schilderijen tegen een van de muren van het boothuis en gingen toen met Gerben mee naar de boerderij van Jellema.

Van verre zagen ze Jaap al bezig met het vernieuwen van het hek om het grote weiland. Hij sloeg grote spijkers in de palen. Zijn gezicht was nat van het zweet. Net als Gerben droeg hij een blauwe overall en had hij een rode zakdoek om zijn nek geknoopt.

„Hallo, Jaap,” riep Gerben. „Dit zijn twee vrienden van me, Hielke en Sietse.”

„Hallo, ik ben Jaap,” stelde hij zich voor. „Jullie zijn net te laat. Het was daarstraks zo grappig; ik kwam echt niet meer bij. Er liep een man langs die vroeg: „Hoe maakt u het?” Ik dacht bij mezelf: dat is vast een timmerman. Dus ik zei: „Hoe ik het maak? Kom, zeg. Dat verklap ik lekker niet. Ik ben niet gek.

Dan gaat u straks dit prachtige hek zeker namaken en dat wil ik niet.”

Gerben schoot in de lach en keek naar de tweeling. „Is hij niet grappig?”

Sietse haalde zijn schouders op en keek zuchtend naar zijn broer. „Hé Jaap, waarom wil jij eigenlijk boer worden? Je kunt beter komiek worden.”

„Da’s simpel,” antwoordde Jaap. „Een slimme boer verdient veel geld. Als ik het goed doe, kan ik later een groot huis kopen met alles erop en eraan.”

„Ja ja,” antwoordde Sietse. „Met een tennisbaan en een bubbelbad zeker?” Jaap leek hem maar een opschepper.

„Nee hoor, ik hoef geen bubbelbad,” zei Jaap beslist „Ook geen douche, trouwens.”

Sietse trok zijn neus op. „Hè bah, waarom niet?”

„Nogal logisch.” Jaap begon te grijnzen. „Ik wil namelijk stinkend rijk worden!”

Gerben sloeg van pret met zijn handen op zijn benen, maar de tweeling kon niet lachen om de flauwe grappen van Jaap. De jongens besloten om maar naar huis te gaan.

„Ik vind het een rare kerel, die Jaap,” zei Sietse toen hij met Hielke langs de Polderdijk terugliep.

„Ben ik helemaal met je eens,” knikte Hielke. „Je kunt toch

ook stinkend rijk worden mét een badkamer?”

„Pfff,” zuchtte Sietse. „Begin jij nu ook al?”

Thuisgekomen praatten de jongens honderduit over hun ontmoeting met de beroemde schilder en de daaropvolgende schilderles.

„Ik kan zien dat jullie geschilderd hebben,” zei hun vader. „Is er ook nog wat verf op het doek gekomen? Jullie zijn net twee levende schilderijen.”

„Wat maakt dat nou uit?” mompelde Hielke. Samen met Sietse ging hij de twee schilderijen halen, die nog tegen het boothuis stonden.

Moeder Klinkhamer vond de doeken maar wat prachtig.

„Jongens, jullie hebben echt talent!”

Tijdens het avondeten vertelde Sietse verder over hun ontmoeting met Teun van Weegen. „We mogen morgen komen kijken als hij de tentoonstelling inricht en misschien mogen we zelfs wel helpen.”

„Echt waar?” Moeder Klinkhamer zette de pan met aardappelen op tafel. „Ik heb erover gelezen in het Nieuwsblad. Ik ga zeker naar die expositie toe. Het is toch wel heel bijzonder dat Teun van Weegen in Lenten exposeert. Zo’n beroemdheid hebben we nog niet eerder in het dorp gehad. Met dank aan Evert.”

Vader Klinkhamer glom van trots. „Ja Jeltje, als voorzitter van de VVV moet je af en toe een publiekstrekker naar je dorp halen. Ik verwacht veel extra mensen in Lenten; hoe meer toeristen, hoe beter.”

„Zal ik onze schilderijen ophangen in de werkplaats?” stelde Sietse voor. „Misschien komen daar ook wel mensen op af.” „Ik vind het prima. En als jullie dan toch bezig zijn, veeg dan meteen de werkplaats even aan,” zei de smid. „Jullie hadden beloofd mij te helpen.”

Snel probeerde Sietse een smoes te bedenken. „O ja. Maar eh... ik heb veel meer zin in schilderen.”

„Oké, da's ook goed. Kom maar mee,” zei de smid en hij knipoogde naar zijn vrouw.

In de werkplaats liet hij zien waar het schuurpapier lag en de potten verf stonden. „Leven jullie je maar uit op deze kozijnen,” wees hij. „Die zijn zo verweerd; ze kunnen wel een lik verf gebruiken.”

Even later was de tweeling druk in de weer.

„Voor het eerst van mijn leven ben ik voor de tweede keer op een dag aan het schilderen,” beseftte Sietse.

„Misschien kunnen we onze schilderijen voor veel geld verkopen... Dan hoeven we later nooit te werken,” bedacht Hielke. „En dan kunnen we een echte schilder de kozijnen

laten schilderen. Wat een suf werk, zeg.”

Maar Sietse wilde liever dat hun schilderijen gewoon in de smederij bleven hangen.

HOOFDSTUK II

Werk aan de winkel voor Hielke en Sietse en een weerzien met oude bekenden

Hielke en Sietse waren de volgende morgen al vroeg op.

Hun moeder had een flinke stapel boterhammen gesmeerd. „Gaan jullie je eerst maar eens fatsoenlijk wassen,” zei ze streng.

„Dat hebben we gisteravond al gedaan,” ging Sietse tegen haar in.

„Blijkbaar niet goed genoeg. Jullie handen en gezichten zitten nog steeds onder de verf.”

De jongens gingen met tegenzin naar boven voor een tweede wasbeurt. Een kwartier later zaten ze weer aan tafel. Ze aten ieder maar liefst drie dik belegde boterhammen en allebei dronken ze een beker verse melk.

„Jullie zijn gisteravond goed bezig geweest,” merkte de smid op. „De kozijnen zijn prachtig; die kunnen weer een jaar of vijf mee. Zal ik als beloning jullie boot eens extra goed nakijken?” stelde hij voor. „Die moet binnenkort weer een grote beurt hebben. Ik heb misschien vandaag zelfs al wel tijd.

Boer Krol heeft de afspraak voor nieuwe hoefijzers voor zijn paarden afgezegd. In plaats daarvan komt hij pas morgen.”

„Nee, dat hoeft niet, hoor,” antwoordde Hielke. „De boot vaart nog prima. Bovendien kunnen we hem in de vakantie echt geen dag missen.”

„Oké, dan doe ik het wel een andere keer.” De smid stond op en liep naar zijn werkplaats. „Veel plezier bij Teun van Weegen. Doe hem de groeten van mij en zeg hem maar dat ik bij de opening van de expositie aanwezig zal zijn.”

De jongens knikten.

„En goed uitkijken dat je geen schilderij laat vallen,” adviseerde moeder Klinkhamer. „Die schilderijen zijn een vermogen waard.”

„Kom op, mam,” zei Sietse verontwaardigd. „Ik heb gisteravond onze eigen schilderijen ook opgehangen en die hangen nog steeds.”

Hielke en Sietse zetten hun pet op en liepen via de achtertuin naar het boothuis. Het was maar een klein stukje varen naar het hotel en al na een paar minuten meldde de tweeling zich bij de receptie van De Gouden Leeuw.

„We komen meneer Van Weegen helpen,” zei Sietse.

„Hij rekt al op jullie. Loop maar rechtdoor de grote zaal in.” Het meisje achter de balie wees in de richting van twee

openstaande deuren.

De jongens liepen door de hal naar de grote zaal. Daar werden wel eens bruiloften, recepties en andere feesten gehouden.

„Ha, daar zijn mijn hulpjes.” De schilder was duidelijk blij dat hij de tweeling zag.

Nadat de jongens de groeten van hun vader hadden overgebracht, keken ze eens goed om zich heen. Alle muren waren nog helemaal leeg. „Komen daar allemaal schilderijen te hangen?”

Teun van Weegen knikte. „Loop maar mee.”

Aan de achterkant van het hotel stond een grote vrachtwagen geparkeerd. Voorzichtig knoopte de chauffeur een groot zeil los. De jongens keken hun ogen uit. In de vrachtwagen stonden allemaal schilderijen die in dekens gewikkeld waren. Om schuiven te voorkomen waren ze met riemen aan elkaar en aan de zijanten van de vrachtwagen vastgemaakt.

„Dat zijn er minstens veertig,” zei Sietse verbaasd. „Moeten die allemaal opgehangen worden?”

„Dat is wel de bedoeling,” knikte Teun van Weegen lachend.

„Daar doen we zeker vier uur over,” schrok Hielke.

„Dat is waar,” gaf de schilder toe. „Maar na afloop gaan we gezellig met elkaar lunchen en daarna met jullie Kameleon op

pad. Goed?”

Dat vond de tweeling een uitstekend idee.

De kunstschilder pakte voorzichtig een groot schilderij vast.

Samen met de chauffeur tilde hij het uit de vrachtwagen.

Hielke en Sietse namen het schilderij over en liepen ermee de zaal in.

Daar lieten de jongens het voorzichtig op de grond zakken.

Sietse was benieuwd hoe het schilderij eruitzag en trok de deken eraf. „Wauw, wat een mooie gouden lijst,” riep hij uit.

„Apart, met al die ronde balletjes erop.”

„Hm, dus je vindt alleen de lijst mooi?” vroeg de schilder.

„Eh... nee, natuurlijk niet,” mompelde Sietse. „Het schilderij is ook prachtig.”

„Misschien vind je het nog mooier als je het schilderij omdraait,” lachte Teun van Weegen.

„Huh, omdraait?”

„Ja, je houdt het nu namelijk op z’n kop.”

„O, eh... sorry. Dat had ik niet gezien.” Sietse kreeg een rood hoofd. „Echt heel mooi,” stamelde hij.

„Dit schilderij heet ‚Weg’. Mijn mooiste schilderij, al zeg ik het zelf. Het krijgt een heel speciaal plekje,” vertelde de kunstschilder enthousiast. „Ik hoop dat de bezoekers van de expositie het ook mooi vinden. En dat ze zullen genieten van

al mijn andere schilderijen, natuurlijk.”

„Dat zal vast wel,” zei Sietse snel.

Timmerman Schaafsma was in de grote zaal bezig met het boren van gaten. Men had hem gevraagd dikke haken in de wanden te bevestigen, om de schilderijen aan op te hangen. De kunstschilder, de chauffeur en de twee jongens haalden voorzichtig alle schilderijen uit de vrachtwagen en zetten ze tegen de muur in de grote zaal. In totaal waren het er 38. Pas in de zaal haalden ze de dekens ervanaf.

„Als jullie mij de schilderijen nu een voor een aangeven,” stelde de timmerman voor, die inmiddels klaar was met het bevestigen van de haken, „dan klim ik telkens de trap op en hang ze voorzichtig op.”

Dat vond Van Weegen een goed plan. Maar eerst moest de kunstschilder nog besluiten welk schilderij waar kwam te hangen. Om te zien hoe de schilderijen het beste tot hun recht kwamen, liet hij de jongens de doeken eerst langs de wanden op de grond zetten. Samen bekeken ze welke opstelling het mooist was.

Na ongeveer drie uur waren ze klaar. Hielke en Sietse keken met grote ogen om zich heen. De tentoonstelling zag er fantastisch uit.

„Bent u er rijk van geworden?” vroeg Sietse. „Volgens

Gerben wel.”

Hielke stootte hem aan. „Zoiets vraag je toch niet?” siste hij. „O, dat maakt niet uit, hoor,” antwoordde de schilder. „Tja, wat is rijk? Ik heb inderdaad geld genoeg. Maar ik voel me vooral rijk omdat ik kan doen wat ik het liefste doe: schilderen. Dat maakt me gelukkig. Geluk hoeft niet per se met geld te maken te hebben.”

„Dan zijn wij ook rijk,” zei Sietse meteen. „Wij varen elke dag met de Kameleon op het meer van Lenten. En dat vinden we het allerleukste om te doen!”

„Dat kan ik me indenken. Ik vind het geweldig dat we straks gaan varen.” Van Weegen had een dikke grijns op zijn gezicht. „Misschien doe ik wel ideeën op voor nieuwe schilderijen. Ik ben altijd op zoek naar inspiratie, dat snappen jullie.”

Intussen werd er door de ober van het hotel een grote tafel gedekt voor de lunch. Het gezelschap ging aan tafel. De ober bracht eerst tomatensoep en daarna werden er verschillende broodjes geserveerd met allerlei heerlijk beleg. Hielke en Sietse aten er flink van.

Tijdens de lunch werd er lang over de toekomstige expositie gesproken.

„Ik ben benieuwd of er veel bezoekers komen,” vroeg de

schilder zich hardop af.

„Vast wel,” dacht Hielke. „Als mijn vader het heeft geregeld, komt alles goed.”

„Ik hoop het,” zei de schilder. „Ik heb gehoord dat veel kranten en zelfs de televisie aandacht aan de expositie willen besteden. En de burgemeester gaat de expositie openen. Dat is natuurlijk ook heel speciaal.”

Na de lunch wilden de twee broers de kunstschilder graag de mooie plekjes van Lenten laten zien.

„Gaat u mee naar onze boot?” vroeg Hielke.

„Graag.” Van Weegen dacht even na. „Ik loop alleen eerst nog even naar mijn hotelkamer. Ben zo terug.”

Een paar minuten later kwam hij met een fototoestel de trap af. „Misschien kan ik wat mooie plaatjes schieten. Om inspiratie uit te halen.”

Met z'n drieën voeren ze met de Kameleon het meer van Lenten op. Tot aan de boeien hadden zwemmers alle ruimte om een frisse duik te nemen. Buiten de boeien vermaakte men zich in boten. Mensen in roeiboten haalden met kracht de peddels door het water; zeilboten voeren door de stevige wind in hun zeilen met hoge snelheid over het meer.

Af en toe kwam er een luxejacht voorbij met een trotse kapitein aan het roer. Het was geen wonder dat het zo druk

was, want de omgeving van Lenten behoorde tot de mooiste plekken van Friesland.

De kunstschilder keek zijn ogen uit. „Wat prachtig is het hier. Als ik dat geweten had, was ik al eerder naar Lenten gekomen.” Hij maakte voortdurend foto’s van de boten en van het mooie uitzicht over het meer. Opeens kreeg de schilder een idee. „Willen jullie me misschien met nog iets anders helpen?” vroeg hij aan Hielke en Sietse.

„Geen probleem,” zei Sietse. „Moet er weer gesjouwd worden? Maar ik dacht dat we klaar waren met het inrichten van de tentoonstelling?”

„Nee, dat bedoel ik niet. Ik vroeg me af of jullie foto’s zouden willen maken van de opening van de expositie. Leuke sfeerfoto’s van de mensen die er komen. Zelf heb ik daar geen tijd voor. Ik ben tijdens zo’n opening veel te druk met de bezoekers. Mensen vinden het leuk om te horen over het beroep van schilder, of ze willen praten over de schilderijen en wat ze precies voorstellen.”

Hielke knikte enthousiast. Het leek hem geweldig om als fotograaf te fungeren. „Hoe werkt dat toestel precies?”

„Heel simpel.” De kunstschilder liet hem de fotocamera zien.

„Als je aan de lens draait, kun je datgene wat je erdoor ziet, scherpstellen. En als je de lens uittrekt of induwt, kun je

dichterbij of verder weg fotograferen. Probeer maar.”

Terwijl Sietse de boot bestuurde, nam Hielke een paar foto's. Van zijn broer en van de kunstschilder, maar ook van de omgeving. „Dit is echt leuk om te doen!”

Sietse stootte zijn broer aan. „Hé Hielke, zie je die mensen op die zeilboot? Dat zijn die twee mensen die gisteren bij de struiken stonden. En ze schrijven alweer van alles op.”

Hielke liet het fototoestel zakken en zwaaide beleefd naar het paar. De man en de vrouw knikten vriendelijk terug. Hun papieren legden ze snel weg.

Daarna richtte Hielke de camera op de Polderdijk. „Kijk eens wie daar aankomen.” Hij zoomde in en schoot in de lach. „Hé Sietse, de studenten zijn weer in het dorp! Dat wordt lachen.”

Over de dijk naderde een lange stoet auto's. Er werd getoeterd en sommige studenten bogen hun hoofd uit het raam. „Hallo, Lenten. We komen er weer aan! Het is de hoogste tijd voor wat leven in de Friese brouwerij.”

Hielke en Sietse moesten lachen. „Ook zonder jullie is het nooit saai, hoor!”

De studenten kwamen elk jaar naar het dorp om aan het einde van het studiejaar een paar weken vakantie te vieren. Ze logeerden op de Mariahoeve, waar mevrouw Wijnstra en haar

dochter Paulien woonden.

De voorste auto stopte, kennelijk had de opmerking van de tweeling doel getroffen.

Johan, een van de studenten, stapte uit en leunde met zijn arm stoer op zijn geleende auto. „Komen jullie vanavond naar ons kampvuur? We gaan eerst inkopen doen bij Zijlstra en dan maken we er een groot feest van.”

„Met vuurwerk?” vroeg Sietse.

„Nee, dat niet, maar het wordt vast erg gezellig.”

„Ik heb er wel zin in,” zei Sietse.

Hielke knikte. „Dit is Teun van Weegen, een beroemde schilder. Meneer Van Weegen, dit is Johan,” stelde hij de twee aan elkaar voor.

„Meneer Van Weegen! Wat leuk. Ik heb wel eens schilderijen van u in een museum gezien. Waarom komt u vanavond ook niet?” stelde Johan voor.

„Nee nee.” De kunstschilder wees het voorstel vriendelijk af.

„De opening van mijn expositie is over een paar dagen. Dan krijg ik het al druk genoeg, dus tot die tijd doe ik het even rustig aan.”

„Wat leuk, een expositie hier in Lenten? Dan komen wij vast en zeker kijken,” besliste Johan.

„Dat is fijn,” vond de schilder. „Hoe meer bezoekers, hoe

beter. Ik zou het niet leuk vinden als er geen hond op afkomt.”

„Nou, ik snap wel waarom er geen honden op afkomen,” zei Sietse voor de grap. „Dieren hebben namelijk niet echt veel verstand van schilderijen.”

Teun van Weegen schoot in de lach.

Sietse bedacht intussen iets leuks voor bij het kampvuur.

„Zullen we vanavond ons eigen stokbrood maken? Je weet wel: deeg om een stok wikkelen en daarna boven het vuur houden?”

„Goed idee,” vond Johan. „Regel jij het brood maar, dan zorgen wij voor de rest.”

Sietse stak zijn duim omhoog.

„Mooi. Vragen jullie of Gerben ook komt? Die kan altijd zulke mooie sterke verhalen vertellen... Als je de helft van zijn hele verhaal gelooft, geloof je nog een kwart te veel,” zei Johan, die wiskunde studeerde.

„We bellen hem straks wel,” beloofde Hielke. „O, Gerben heeft tegenwoordig een nieuwe hulp, Jaap Grootegast. Mag die ook meekomen?”

„Tuurlijk. Hoe meer zielen, hoe meer vreugd.”

„Tot vanavond dan.”

Johan wenkte zijn medestudenten en stapte weer in zijn auto.

In een lange optocht gingen ze op weg naar de Mariahoeve. Een uurtje later zetten Hielke en Sietse de schilder weer af bij het hotel.

„Bedankt jongens, ik heb ervan genoten. Het is hier echt prachtig. Enne, neem het fototoestel maar mee naar huis,” stelde de schilder voor. „Dan kunnen jullie van tevoren nog wat oefenen.”

„Is goed. En we zorgen dat we op tijd bij de expositie zijn,” beloofde Hielke.

De schilder zwaaide. „Ik reken op jullie.”

’s Avonds gingen Hielke en Sietse naar het weiland bij de Mariahoeve. Sietse droeg een grote kom deeg met een theedoek eroverheen; de jongens hadden hun moeder gevraagd deeg voor het stokbrood te maken. Ook Gerben en Jaap waren van de partij.

„Welkom allemaal!” begroette Johan het gezelschap. „Het Lentense feest kan beginnen.”

De studenten hadden al een flinke hoeveelheid hout verzameld. Daarvan maakten ze nu in de wei een grote stapel. Daarna stak Johan het hout met enkele lucifers in brand. Intussen zocht Sietse in de struiken aan de rand van het weiland naar rechte takken. Toen hij er genoeg had, droeg hij ze in z’n eentje naar het kampvuur. Met zijn zakmes sneed hij

de takken op maat. Toen hij klaar was, deelde hij ze uit en gaf vervolgens aan iedereen een bolletje deeg. Een student haalde flessen bier en fris tevoorschijn. Iedereen ging gezellig om het vuur zitten en draaide het deeg voorzichtig om de stok heen. Daarna hielden ze de stok boven de gloeiend hete vlammen.

„Telkens goed omdraaien, hè,” adviseerde Sietse. „En niet te dicht op het vuur houden, anders verbrandt het.”

Hielke keek eens rond en telde de studenten. „Mis ik iemand? Jullie zijn nu met z’n vijftien, maar gewoonlijk komen jullie toch met zestien man? Is er iemand ziek?”

Johan schoot in de lach. „Dat kun je wel zeggen. Casper is goed ziek.”

Sietse keek bezorgd. „Wat heeft hij dan? Ligt hij in het ziekenhuis?”

„Nee, gelukkig niet. Casper is zo’n sportieveling dat hij niet met de auto hiernaartoe wilde. Hij wilde per se op de fiets vanuit Leiden naar Lenten. Ik moet er zelf niet aan denken. Wij hebben gewoon een stel auto’s geleend; dat is een stuk makkelijker.” Johan keek op zijn horloge. „Als Casper de weg niet is kwijtgeraakt, zou hij nu ongeveer wel hier kunnen zijn.” Gerben en Jaap vonden het helemaal niet zo vreemd dat Casper op zijn fiets naar zijn vakantieadres wilde rijden.

„Ik ben met de fiets de hele wereld rond geweest,” schepte Jaap op. „Alleen vond ik die smalle fietspaden maar niets. Ik fietste liever op de weg. Ik heb zelfs wel eens op een autosnelweg gereden.”

Hielke en Sietse keken elkaar vragend aan.

„Volgens mij doet Jaap zijn best om de opvolger van Gerben te worden,” fluisterde Sietse in Hielkes oor.

„Ik fietste zo hard, dat ik zelfs een paar auto’s inhaalde,” vertelde Jaap op spannende toon.

„Dat zal wel, opschepper,” riep Hielke.

„Echt waar. Op een gegeven moment kwam er een motoragent naast me rijden die me liet stoppen. Ik remde af, maar door mijn hoge snelheid kwam ik pas honderd meter verder tot stilstand. Vroeg die agent of ik nergens een fietspad wist. Ik zei: „Ja hoor. Bij de volgende afslag moet u de eerste straat rechts nemen. Ik denk alleen niet dat u met uw motor op het fietspad mag; dan moet u zichzelf een bekeuring geven.” Keek die agent me toch stom aan.”

„Dat vinden wij niet zo gek, hoor.” De studenten lagen dubbel van het lachen.

Gerben stak zijn hand op en iedereen keek naar hem.

„Ik zal jullie een geheim vertellen. Vroeger heb ik jarenlang aan wielervedstrijden meegedaan en ik won bijna altijd.”

„Ja ja, daar geloof ik niets van,” zei Sietse. „Ik heb jou er nog nooit over gehoord. Bovendien was je dan echt wel beroemd geweest.”

Gerben schudde zijn hoofd. „In Friesland ben ik als wielrenner niet zo beroemd geworden, maar dat is logisch. Ik woonde toen namelijk in Afrika. Daar deed ik vaak aan wedstrijden mee. Ik had een geweldige eindsprint; niemand kon me bijhouden.”

„Hm, ja ja,” reageerde Jaap ongelovig. „Dan wisten ze daar zeker niet wat wielrennen inhield. Misschien namen ze het al te letterlijk en renden ze het hele parcours achter een wiel aan. Geen wonder dat jij dan sneller was op je fiets.”

„En toch was ik een kei in wielrennen,” had Gerben het laatste woord.

Het gezelschap rond het kampvuur haalde herinneringen op aan de afgelopen jaren. In de tussentijd werd het deeg gaar en trokken ze een voor een hun stok met brood naar zich toe. Het brood was alleen nog veel te warm om meteen op te eten.

„Weten jullie nog dat jullie een keer een zwemwedstrijd hebben georganiseerd?” zei Sietse enthousiast. „En een botenrace... Gaan jullie dit jaar ook weer iets leuks op touw zetten?”

De studenten knikten.

„Ja, wat zullen we dit jaar eens voor leuks gaan doen?”
peinsde Johan hardop.

Opeens verscheen er in de verte een lichtje. Langzaam kwam het dichterbij. Toen zagen ze dat het een fietslamp was.

„Dat is vast Casper,” vermoedde Johan. Hij maakte van zijn handen een toeter. „Casper, ben jij dat? Onze fanatieke wielrenner?”

„Ja ja,” klonk het van een afstand.

Even later arriveerde Casper. „Pfff, eindelijk. Ik ben er. Wat een lange reis.” Casper stapte af en pakte zijn tas van de bagagedrager. Daarna gooide hij zijn fiets op de grond en plofte neer. „Ik ben helemaal bekaf.”

„Geen wonder.” Johan pakte een flesje bier. „Hier, pak aan. Je zult wel dorst hebben.”

Casper knikte en nam een flinke teug uit de fles.

„Ik heb een idee,” zei Sietse. „Waarom organiseren jullie geen wielervedstrijd? Dan kunnen Gerben en Jaap meteen laten zien of ze echt zo hard kunnen fietsen als ze zeggen.”

De twee grappenmakers vershoten van kleur.

„Eh... Ik weet niet of we tijd hebben om mee te doen. We hebben nog veel werk te verzetten op de boerderij van Jellema,” zei Gerben snel.

„Nou niet terugkrabbelen, heren,” vond Johan. „Het is een topidee van Sietse.”

„Ik weet wat,” riep Hielke. „We noemen de wedstrijd Lenten-Leiden-Lenten. Dan fietsen jullie van hier naar Leiden en weer terug.”

De meeste studenten werden al moe van het idee.

„Dat is echt veel te ver,” vond Johan. „Laten we een parcours rondom Lenten uitzetten. En dan noemen we het De Omloop van Lenten.”

„Ja, da's een mooie naam. Maar kun je wel zomaar een wielerronde houden?” bedacht Sietse. „Moet je daar geen toestemming voor hebben?”

Johan knikte. „Ik ga morgen naar de burgemeester om een vergunning aan te vragen. Als we die krijgen, kunnen we de precieze route bedenken. Misschien kan de wedstrijd komende zondag al gehouden worden. De start en de finish kunnen we laten plaatsvinden op het Raadhuisplein, dan heb je kans dat er veel mensen komen kijken.” Hij wees naar de twee boerenknechten. „De lokale helden Gerben en Jaap doen ook mee.”

De rest van de avond werd er gesmuld van het zelfgebakken stokbrood. Johan speelde op zijn gitaar kampliederen, die door iedereen werden meegezongen.

Behalve door Gerben en Jaap, die waren heel wat minder uitgelaten.

HOOFDSTUK III

De burgemeester verspreekt zich en de tweeling treedt op als fotograaf

Drie dagen later was het eindelijk zover: de grote dag voor Teun van Weegen was aangebroken. De eigenaar van De Gouden Leeuw had de hal extra feestelijk aangekleed. Grote goudkleurige en zilveren slingers hingen aan het plafond. Voor de deur naar de grote zaal was een groot lint gespannen. Zwart stond voor de ingang van het hotel en zag erop toe dat de bezoekers rustig naar binnen gingen.

Langzaamaan stroomde de hal vol. Hielke en Sietse waren extra vroeg van huis gegaan en hadden een mooi plekje kunnen bemachtigen in de buurt van de bar, waar een microfoon was neergezet. Naast de tweeling stonden Gerben en Jaap.

„Hoef je alweer niet te werken?” vroeg Hielke aan Gerben. „Nee, eerst gaan we genieten. Jaap en ik gaan vanmiddag samen aan de slag,” zei de boerenknecht opgewekt. Jaap knikte tevreden. „Ik hou van schilderijen en Gerben vond het geen probleem dat ik een ochtend vrij nam.”

Bijna alle inwoners van Lenten waren op de opening van de expositie afgekomen. Ook de studenten en de ouders van de tweeling kwamen kijken. De burgemeester stond vijf minuten voor de geplande toespraak al achter de microfoon op het kleine podium. Hij deed zijn stropdas recht en trok nerveus aan zijn colbertje.

De eigenaar van het hotel pakte de microfoon van de standaard en vroeg of Teun van Weegen bij de bar kwam staan. „Dames en heren, jongelui, inwoners van Lenten en mensen van buiten. Allemaal van harte welkom op deze bijzondere expositie. Evert Klinkhamer heeft het initiatief genomen om de schilder Teun van Weegen te vragen of hij in Lenten een expositie wilde houden.” De eigenaar wees naar de smid.

Die stak zijn hand op en kreeg een groot applaus.

„Meneer Van Weegen was meteen erg enthousiast en daarom zijn we hier nu met z’n allen bij elkaar,” vervolgde hij zijn verhaal. „Ik geef graag het woord aan onze burgemeester. Na zijn openingstoespraak kunt u op uw gemak alle schilderijen in de grote zaal gaan bewonderen.”

De mensen klaptten toen de burgemeester de microfoon overnam. Hij keek een beetje zenuwachtig de volle hal in. Hij pakte vijf vellen papier uit de binnenzak van zijn colbert, nam

een slokje water en kuchte in de microfoon. Vervolgens stak hij een heel verhaal af over allerlei schilders, zoals Rubens, Rembrandt en Jan Steen.

Hielke en Sietse vonden het eerst nog leuk, vooral omdat ze tussendoor iedereen konden fotograferen. Maar na een kwartier begonnen ze te gapen.

„Duurt het nog lang?” vroeg Sietse aan Hielke.

„Ik ben bang van wel.”

De burgemeester praatte maar door. Inmiddels was hij bij wat modernere schilders aanbeland, zoals Piet Mondriaan en Corneille.

„Kom.” Sietse stootte zijn broer aan. „Hier komt voorlopig geen einde aan. We gaan lekker varen.”

Maar net toen de tweeling zich naar de uitgang wrong, begon de burgemeester over Teun van Weegen. Snel liepen de broers weer terug naar hun plek.

„Natuurlijk hoort ook u, Teun van Weegen, in deze rij geweldige schilders thuis. U maakt fantastische schilderijen,” zei de burgemeester. „Ik hoop dat de bezoekers er net zo van zullen genieten als ik. Vooral natuurlijk van het pronkstuk van de collectie: het schilderij met de titel ‚Weg’ Wat trouwens een zeer goed gekozen titel is; je kunt er een weg in zien, maar als je er lang naar kijkt, kan die weg ook zomaar weer

weg zijn. Of heeft u de titel gekozen met een knipoog naar uw achternaam? Hoe dan ook: ik ben er helemaal weg van,” grapte hij. „Het lijkt mij geen wonder dat buitenlandse zakenlieden en musea dit schilderij graag van u willen kopen. Heeft u al een bod ontvangen? Het zou mij niet verbazen als hét genoeg geld opbracht om met gemak een paar gloednieuwe boerderijen mee te kunnen bouwen.”

Uit de zaal klonk geroezemoes.

„Zo veel geld?” vroeg Sietse zacht aan Hielke. „Dat verdient zelfs de burgemeester niet.”

Hielke porde Sietse in zijn zij en knikte naar veldwachter Zwart, die in een hoekje stond en met zijn grote zakdoek het zweet van zijn voorhoofd veegde.

„Niet te geloven,” hoorden ze de veldwachter mompelen. „Wat een domme actie om te vertellen dat het schilderij zo ontzettend veel waard is. Nu moet ik het hotel natuurlijk extra goed bewaken. Zal mijn vrouw leuk vinden, als ik hier dag en nacht rondloop om de wacht te houden!”

„En nu geef ik graag het woord aan Teun van Weegen.”

Eindelijk was de toespraak van de burgemeester afgelopen. Met een kort en zacht applausje maakten de bezoekers duidelijk dat het van hen wel iets minder had gemogen. De beroemde schilder kreeg een schaar aangereikt en hield

zijn toespraak tot ieders opluchting kort. „Beste mensen. Met het doorknippen van dit lint verklaar ik de expositie voor geopend. Ik hoop dat u veel plezier beleeft aan het bekijken van mijn schilderijen!”

De mensen knikten en klaptten hard. Daarna schuifelde iedereen langzaam richting de grote zaal.

De schilder werd omringd door tientallen fans, die hem allerlei vragen stelden.

„Kijk,” zei Sietse. „Daar heb je die man en die vrouw weer. Blijkbaar zijn het niet alleen natuurliefhebbers, maar houden ze ook van schilderijen.” Hij knikte vriendelijk naar het echtpaar, dat nauwelijks op de groet van Sietse reageerde. Hij wilde een foto van het stel maken, maar dat werd niet gewaardeerd.

Jaap Grootegast bleef vlak bij de schilder en wilde precies weten wat die allemaal te vertellen had.

Teun van Weegen liep druk gebarend langs zijn schilderijen en gaf uitgebreid uitleg over wat hij ermee bedoeld had. Veel mensen liepen met hem mee om door zijn ogen naar zijn kunstwerken te kijken en van hem te leren.

„Wij schilderen ook, als hobby,” vertelde een boer, die met zijn broer naar de tentoonstelling was gekomen.

„Wat leuk,” vond Van Weegen. „Blijf maar goed oefenen.

Wie weet kunt u in de toekomst ook een expositie houden.”
„Wie weet,” zei de boer. „Hoe verkoopt u eigenlijk een schilderij?”

„Dat gaat meestal via kunsthandelaren. Die kopen mijn schilderijen en verkopen ze dan weer door aan directeuren van grote bedrijven of zelfs aan filmsterren die hun woning willen opfleuren met mijn schilderijen.”

„Wat interessant,” zei de boer, die oprecht belangstelling leek te tonen.

Hielke en Sietse schuifelden samen met Gerben en Jaap langs elk schilderij.

„Zullen we gaan?” vroeg Sietse een kwartier later aan zijn broer. „Ik heb het nu wel gezien.”

Hielke knikte. „Oké! Kom, we gaan naar onze boot.”

„Kunnen wij misschien een stukje meevaren?” vroeg Gerben. Met z'n vieren voeren ze in de Kameleon het meer op. Niet veel later kwamen ze langs de zeilschool. Daar bleek het ook al zo druk te zijn.

„Hé, wat is er bij de zeilschool aan de hand?” Sietse werd erg nieuwsgierig. „Er lijkt wel een rij voor de ingang te staan.”

Hielke keek verbaasd. „Misschien is daar ook een tentoonstelling, van een andere schilder. Wie weet? Zullen we even kijken?”

Sietse stuurde de Kameleon naar de aanlegsteiger. Samen met Gerben en Jaap liep de tweeling op de groep af. Maarten Jaspers, de nieuwe eigenaar van de zeilschool, zag er wijes uit en hield met twee handen zijn buik vast.

„Is er een ongeluk gebeurd?”

Jaspers schudde zijn hoofd. „Nee. Ik voel me ziek, ik heb zo’n kramp in mijn buik. Het liefst duik ik mijn bed weer in, maar dat kan niet.”

„Waarom niet?” vroeg Hielke.

„Ik kan moeilijk in bed gaan liggen als de toeristen zeilboten willen huren of les willen krijgen. Dit is juist de tijd van het jaar waarin ik mijn geld moet verdienen.”

Een van de bezoekers begon nu te klagen. „Ik ben speciaal naar Lenten gekomen om te leren zeilen. Heeft u geen assistent?”

Maarten Jaspers schudde somber zijn hoofd.

Gerben dacht even na en fluisterde Jaap iets in zijn oor.

Jaap knikte. „Mij best.”

„Ik weet wel iets,” zei Gerben tegen de zieke zeilschoolhouder. „Zal ik jouw taken overnemen totdat je weer beter bent?”

„Hè?” Sietse’s mond viel open van verbazing. „Jij? Zeilies geven?”

„Ja, waarom niet? Ik heb genoeg ervaring met zeilen. Ik heb vroeger zo vaak gezeild.”

„Ik geloof er niets van,” zei Hielke. „Bovendien heb je daar toch geen tijd voor? Je zegt altijd dat je zo druk bent bij boer Jellema.”

„Maar nu even niet. Jaap hier is een gouden vent.” Gerben gaf Jaap een schouderklopje. „Hij heeft me beloofd extra hard te werken, dus ik heb best tijd om zeilies te geven.”

„Zou je dat echt willen doen?” Het humeur van Jaspers klaarde een beetje op.

„Ja hoor, geen probleem.” Gerben keek stoer voor zich uit. Hielke en Sietse hadden weinig vertrouwen in de kwaliteiten van Gerben.

„Zet 'm op, Gerben. Ik zorg wel dat de boerderij lekker blijft draaien,” zei Jaap en hij ging lopend op weg naar de boerderij van Jellema.

De zeilschooleigenaar liep met zijn handen tegen zijn buik naar de grote houten keet die bij de aanlegsteiger stond. Even later kwam hij naar buiten met een boek dat hij van zijn bureau gepakt had. Hoe geef ik zeilles? stond op het omslag.

„Kijk Gerben, als je het even niet meer weet, kun je in dit boek kijken. De kassa staat op mijn bureau. Op dat bord staan alle prijzen; hoe duur het huren van een boot is en wat een

zeilles kost. En hier heb je de sleutel van mijn kantoor-tje.”

„Ik red me wel,” stelde Gerben de eigenaar van de zeilschool gerust. „Ga jij maar lekker naar bed, even goed uitzieken.”

Maarten Jaspers keek naar de knecht van boer Jellema. „Trek je wel wat anders aan? Die blauwe overall kan echt niet. In de kast in de keet ligt nog wel wat sportieve kleding. Doe daar maar iets van aan, anders kunnen de mensen niet zien dat jij de zeilleraar bent.”

„Komt voor elkaar,” zei Gerben en hij kleedde zich snel om in het kantoor-tje.

Inmiddels liep de eigenaar van de zeilschool heel voorzichtig in de richting van zijn huis aan de rand van Lenten.

De twee jongens moesten lachen toen ze Gerben in een trainingspak zagen. „Hoe ga je het allemaal aanpakken, Gerben?” vroeg Sietse.

„Ik heb grote organisatietalenten, let maar op. Ik ga gewoon meteen aan het werk.” Gerben pakte een leeg kratje dat naast het kantoor-tje stond en ging erbovenop staan. „Welke mensen hebben ervaring en willen een boot huren?”

Acht personen staken hun vinger op.

„Komt u maar mee naar binnen. U kunt meteen afrekenen en een formulier met persoonlijke gegevens invullen.”

Binnen een kwartier waren er acht boten vertrokken.

„Zo, en dan nu naar de volgende ronde. Wie willen er allemaal zeilies?“ vroeg Gerben vol overtuiging.

Diverse mensen staken hun vinger op.

Sietse stootte zijn broer aan. „Moet je zien,” fluisterde hij.

„Daar heb je dat echtpaar weer.”

Hielke schoot in de lach. „Ha ha, die natuurliefhebbers en kunstexperts hebben van zeilen blijkbaar geen kaas gegeten, anders neem je geen les, toch?”

„Je hoeft ook niet alles te kunnen,” vond Sietse.

Gerben wees de man en de vrouw aan. „Goed. U stak het eerst uw vinger op, u mag eerst.” Toen richtte hij zich tot de anderen. „Over een uur ben ik terug. Dan kunnen de volgende twee les van me krijgen. Als u niet langer wilt wachten, kom dan later nog maar eens kijken of ik vrij ben. Morgen ben ik hier weer en misschien de rest van de week ook nog wel.”

De meeste mensen liepen weg in de richting van het centrum van het dorp, om te gaan winkelen of een terrasje te pakken. Gerben regelde eerst de financiën met het echtpaar. Daarna stapte het drietal in de zeilboot.

„Kom,” gebaarde Sietse. „Laten we er met de Kameleon achteraan gaan. Ik wil zien hoe Gerben lesgeeft. Volgens mij kan hij er helemaal niets van.”

De tweeling liep snel naar hun boot om Gerben in de gaten te kunnen houden. Hielke en Sietse schoten in de lach toen Gerben onzeker in het boek begon te bladeren.

„Even kijken. We moeten eerst de zeilen hijsen.”

Het echtpaar knikte.

„Ja, hè hè. Dat lijkt me logisch als je wilt zeilen,” zei de vrouw. Gerben las verder. „Precies. Je hijst de zeilen met behulp van de touwen. Alleen heten die in de zeilsport geen touwen maar lijnen. Begint u maar vast met het hijsen van de zeilen. Dan lees ik verder.”

Het echtpaar onderdrukte een glimlach.

„Het hijsen van de zeilen is een lastige klus, hoor,” legde de vrouw uit. „Dat moet je echt niet onderschatten. Bij het hijsen moet je eerst het piekenval[\[1\]](#) een stukje omhooghijsen. Kijk, zo. Daarna beide touwen tegelijk. Als je dat niet doet, valt de gaffel[\[2\]](#) naar beneden en heb je kans dat je die op je hoofd krijgt.”

Gerben schudde mistroostig zijn hoofd. „Wat veel informatie. Ik kan het allemaal niet bevatten.”

„Bij het hijsen moet je er verder op letten dat de punt van de boot recht in de wind ligt,” vulde de man aan. „Bij zijwind waait het zeil gemakkelijk in het water. Gelukkig staat er nu weinig wind.”

Na een poosje was het echtpaar klaar met het hijsen van de zeilen.

Gerben stak zijn duim op. „U heeft helemaal geen zeilles nodig,” zei hij.

Het tweetal reageerde niet.

Gerben las verder en bekeek de instructieplaatjes. „Je hebt twee zeilen. Een driehoekig zeilje dat voor de mast staat; dat is de fok. Het grote zeil komt achter de mast en heet grootzeil. Hoe bedenken ze het?” Hij woelde met een hand door zijn haar. „Giek, gaffel, klauwval, grootschoot, fokkenschoot, bakboord, stuurboord. Wat is zeilen ingewikkeld, zeg. Ik dacht dat het net zo gemakkelijk zou zijn als koeien melken, maar dat valt vies tegen.” Gerben bladerde door het boek. „Ik lees hier iets over stuurboord en bakboord... Weet u daar het verschil tussen?”

„Heel simpel,” zei de vrouw. „Stuurboord is rechts, want er zit twee keer de letter r in dat woord. Daaraan kun je het onthouden. Bakboord is links.”

„Maar in bakboord zit ook de letter r van rechts,” zei Gerben verward. „En niet de l van links.”

„En toch is bakboord links,” hield de vrouw vol. „Trouwens, ik dacht dat wij zeilles zouden krijgen. Het lijkt er meer op dat wij jou aan het lesgeven zijn.”

Nerveus sloeg Gerben het boek dicht. „Dat gevoel heb ik nu ook. Ik moet er nog even in komen. Even kijken. Door de wind in de zeilen gaat de boot vooruit.” Hij keek naar de zeilen. „Mooi, dat gebeurt nu. Het zwaard zorgt ervoor dat de boot niet opzij wordt geblazen door de wind, maar rechtdoor kan. Met het roer kun je sturen. Tjonge, wat is de zeilsport prachtig. Dat heb ik nooit geweten.”

De man en de vrouw maakten tussendoor aantekeningen en persten hun lippen op elkaar om niet in lachen uit te barsten. Hielke en Sietse hadden medelijden met de knecht van Jellema.

„Gerben bedoelt het goed, maar hij heeft meer verstand van koeien dan van zeilen,” constateerde Sietse.

„Ach, wie weet gaat het over een paar dagen al veel beter met zijn zeillessen.”

Drie kwartier later zag de tweeling dat Gerben langzaam in de richting van de aanlegsteiger van de zeilschool terugvoer. Het echtpaar stapte zuchtend uit. De man en de vrouw wilden hun geld terug.

„Voor zo’n prutsles ga ik echt niet betalen,” zei de vrouw boos.

„Prutsles? U heeft heel veel van mij geleerd.”

„Helemaal niet,” beweerde de vrouw. Ze hield demonstratief

haar hand op.

„Oké,” zuchtte Gerben. Hij liep naar het kantoor om geld uit de kassa te halen.

Op Hielke en Sietse na was er niemand meer bij de zeilschool. Het was er volkomen uitgestorven.

„Jongens, kom eens,” wenkte Gerben. „Ik heb net lesgegeven aan zo’n raar stel, dat wil je niet weten.”

„Hoezo?” vroeg Sietse.

„Waarom namen ze les bij mij, terwijl ze al heel goed konden zeilen? En ze maakten bovendien de hele tijd aantekeningen. Dat is toch gek?”

Hielke haalde zijn schouders op. „Misschien hielden ze jou voor de gek en liggen ze nu in een deuk.”

Gerben zuchtte. Toen kreeg hij een idee. „Willen jullie soms een zeilles?” vroeg hij. „Ik moet toch ervaring opdoen, anders leer ik het nooit. En Maarten is morgen vast nog niet beter.”

„Mij best,” zei Sietse. „Alleen kunnen wij ook al goed zeilen. Voordat we de Kameleon kregen, zeilden Hielke en ik vaak met een klein zeilbootje op het meer.”

„Snap ik. Voor jullie doe ik het gratis. Dan kan ik extra oefenen.”

Hielke keek bedenkelijk naar de lucht. Het werd bewolkt en bij vlagen stak de wind op. Toch gingen de drie er met een

van de zeilboten op uit.

Gerben zat aan het roer en gaf de jongens allerlei goede tips. Met de grootschoot bestuurde hij intussen de boot. Na een tijdje begon hij zowaar te glimlachen. Vloeiend zeilde hij tussen de andere boten door.

„Dat gaat helemaal niet gek, Gerben!” zei Sietse. „Je bent een kei in zeilen.”

„Ja, ik heb de theorie intussen ook goed bestudeerd. Ik zal jullie eens laten zien dat ik vroeger een echte zeilkampioen ben geweest. En dat kwam niet alleen door mijn grote flaporen...”

Hielke knipoogde even naar zijn broer. „Zeg Gerben, weetje al wat gijpen is?”

„Geen idee waar je het over hebt,” zei Gerben. „Ik ben het nog niet tegengekomen. Staat dat ook in het boek?”

„Vast wel,” lachte Sietse. „In een van de laatste hoofdstukken waarschijnlijk.”

„Dan kom ik dat nog wel tegen.”

Ze voeren voor de wind, die steeds harder in de zeilen blies. Gerben keek zorgelijk en wilde graag dat Sietse het roer overnam. „Ik ben bang dat het steeds harder gaat waaien. Had ik een zwemvest moeten aantrekken?”

„Waarom?” vroeg Sietse. „Je kunt toch goed zwemmen? Ben

je bang dat je in het water valt?”

Gerben wisselde van plaats met Sietse en werd steeds bleker. Sietse knipoogde naar zijn broer. Hielke wist precies wat zijn tweelingbroer van plan was en knikte. Opeens veranderde Sietse van richting.

„Ho, wat gebeurt er? Zinken we?” Gerben boog zich over de zijkant van de boot en haalde opgelucht adem. „Pfff. De boot heet gelukkig niet Titanic.”

„Doe niet zo gek en ga eens gewoon zitten,” riep Sietse hem bevelend toe.

Gerben zat kaarsrecht op het bankje en klemde zijn handen om de rand. Het zeil hing over bakboord. Sietse trok de grootschoot aan, zodat de wind vat kreeg op de andere kant van het zeil. Met een harde klap werd het naar de stuurboordkant van de boot geblazen.

„Kijk uit!” riep Hielke. Hij en Sietse bukten zich nog net op tijd, maar Gerben werd door de zware houten giek overboord geslagen en viel op zijn rug in het water.

„Wat was dat nou?” vroeg hij zich hardop af toen hij weer met zijn hoofd boven water kwam.

„Dat was nou gijpen,” grijnsde Sietse. Hij maakte een rondje met de boot om weer in de buurt van Gerben te komen en trok zijn kletsnatte vriend samen met Hielke aan boord.

Gerben zat weer in de boot en keek boos. „Wacht maar, ik neem nog wel een keer wraak. En dan leer ik jullie wat grijpen is, in plaats van gijpen.”

HOOFDSTUK IV

Paniek in hotel De Gouden Leeuw

De expositie van Teun van Weegens schilderijen was al vier dagen bezig. Veldwachter Zwart had zichzelf de hele week ingeroosterd om de wacht te houden in de zaal van het hotel. Hij was erg trots op zijn belangrijke werk en liep met zijn handen op zijn rug en met een serieus gezicht zijn rondjes langs de schilderijen. Af en toe bracht het personeel van het hotel hem wat te eten of te drinken.

Hielke en Sietse kwamen hem gezelschap houden. „Alles onder controle, meneer Zwart?”

De veldwachter knikte tevreden. „Dit is een makkie. En ik voel me langzamerhand een echte kunstkenner. Inmiddels heb ik de schilderijen al meer dan honderd keer gezien. Elke keer ontdek ik weer nieuwe details. Ik had nooit gedacht dat ik zo veel van schilderijen kon houden. Bovendien zijn de bezoekers erg aardig tegen me.”

Sietse keek rond. „Waar zijn al die bezoekers nu dan?”

„O, aan het einde van de middag wordt het meestal rustiger. Maar een uur geleden was het nog erg druk.” De veldwachter

keek op zijn horloge. „Ik verwacht nu niet veel mensen meer.”

De ober kwam in looppas op Zwart af.

„Het personeel van het hotel is trouwens ook erg aardig,” vertelde de veldwachter. „Kijk, die vriendelijke ober komt vast weer vragen of ik wat lekkers wil. Ze leggen me echt in de watten. Zal ik een portie bitterballen bestellen? Hebben jullie daar ook zin in?”

„Mij best,” vond Sietse.

„Meneer Zwart!” riep de ober al van een afstand. Hij maakte drukke gebaren.

„Doe maar drie porties bitterballen met een beetje mosterd.” De veldwachter stak tevreden drie vingers op.

„Nee.” De ober schudde zijn hoofd. „Er is telefoon voor u. U moet meteen komen. Volgens mij is er iets ergs gebeurd.”

„Wat?” Zwart schrok. Hij rende naar de bar in de grote hal en nam de telefoon op.

Hielke en Sietse volgden hen nieuwsgierig.

„Hallo, met Zwart.”

Daarna werd het even stil. Blijkbaar ratelde degene aan de andere kant van de lijn aan één stuk door. Zwart knikte alleen maar.

Aan het einde van het gesprek gooide hij de hoorn hard op

het toestel. „Wat een verward telefoontje! Er is paniek bij Jellema. Ik moet er meteen naartoe. Geen tijd te verliezen.”

De veldwachter dacht even na. „Hè, wat vervelend nou. Ik ben op de fiets, dus dan duurt het even voor ik er ben.”

„Wacht,” bedacht Hielke. „We kunnen u wel met de Kameleon naar Jellema brengen.”

Zwart knikte. „Graag. Hoe eerder, hoe beter.”

Het drietal rende naar de Kameleon.

Zwart ging uitgeput op het bankje zitten. „Pfff.” Hij zette zijn pet af en veegde met een zakdoek over zijn voorhoofd.

Sietse drukte het gaspedaal helemaal in. Het water spoot onder de boot vandaan en maakte grote golven in het meer van Lenten.

„Je houdt het niet voor mogelijk. Er zijn koeien gestolen bij boer Jellema,” vertelde Zwart onderweg.

„Koeien? Op klaarlichte dag?” Hielke vond het maar een raar verhaal. „Zijn die met vrachtwagens weggehaald? Dat moet iemand toch merken?”

„Ik heb geen idee.” Zwart schudde zijn hoofd. „Het wordt met de dag gekker in Lenten. Soms heb ik heimwee naar vroeger, toen alles nog rustig was.”

„Wie had u eigenlijk aan de telefoon?” vroeg Hielke. „Niet Gerben, want die geeft nog steeds zeillessen. Was het boer

Jellema zelf, of Jaap, die jongen van de landbouwschool?” Zwart dacht even na. „Daar vraag je me wat. Dat weet ik eigenlijk niet. Ik herkende de stem niet, dus het zal vast die Jaap geweest zijn. Of misschien toch Gerben? Dan klonk zijn stem wel anders dan normaal, maar dat kan natuurlijk als je van slag bent.”

„Als het inderdaad Gerben was, houdt hij u misschien wel voor de gek,” merkte Sietse op. „Hij maakt altijd van die flauwe grappen.”

„Als dat waar is, krijgt hij een fikse bekeuring,” dreigde Zwart. „Over diefstallen maak je geen geintjes. Bovendien heb ik het al druk genoeg met het bewaken van de schilderijen. Daar kan ik deze flauwekul niet bij hebben.”

Sietse stuurde de Kameleon naar de aanlegsteiger bij de boerderij van Jellema.

„Hé, wat raar.” Sietse wees naar het weiland. „Er lopen nog minstens twintig koeien rond.”

Zwart zuchtte diep. „Volgens mij is er geen enkele koe weg,” mopperde hij. „Ik sla die Gerben Zonderland in de boeien. Wat een misselijke grapjes maakt hij toch.”

Daar kwam Gerben juist aanlopen. „Ha, die Zwart, jongens. Jullie treffen het, ik kom net van de zeilschool. Misschien word ik wel zeilschoolhouder. Wat een leuk werk. Ik ken

trouwens nog een mop over zeilen. Er was een man met vreselijk grote flaporen. Op een dag wilde hij gaan zeilen...” Maar Zwart viel hem in de rede. „Ik ben nu niet in de stemming voor die rotgeintjes van jou.”

„Mij best. Wat komt u eigenlijk doen? O, u rook natuurlijk de koffie. Zullen we een kopje gaan drinken? Daar ben ik ook wel aan toe.”

Zwart zette zijn politiepet af en krabde zich op zijn hoofd. „Zit je me nu voor de gek te houden?”

„Ik?” Gerben wees verontwaardigd naar zichzelf.

„Ja, jij,” brieste Zwart.

„Ik weet niet waar u het over heeft.”

Sietse bemoeide zich er ook mee. „Zwart kreeg telefoon bij De Gouden Leeuw, dat hij meteen naar Jellema moest komen. Er zouden koeien zijn gestolen.”

Gerben lag in een deuk. „Koeien? Ze bedoelden zeker boeien, die op het meer aangeven waar het veilig is voor zwemmers.”

„Ik ben heus niet doof! Ik hoor echt wel of iemand koeien of boeien zegt.” Zwart wees op zijn oren.

„Misschien was het Jaap Grootegast,” fluisterde Hielke tegen de veldwachter.

„En die Jaap, hoe zit het met hem?” vroeg Zwart streng.

„Jaap loopt hier stage. Hij probeert het vak onder de knie te krijgen. Dat lukt al aardig,” zei Gerben. „Alleen is hij er nu niet. Hij moest even naar het dorp voor wat boodschappen, maar hij kan elk moment terugkomen. O kijk, daar is hij al.” In de verte kwam Jaap aanfietsen.

Gerben wenkte. „Hé Jaap, kom eens. Heb jij de veldwachter soms voor de gek gehouden? Dat kan echt niet, hoor. Je mag alleen geintjes uithalen met de twee Klinkhamertjes.” Gerben schoot in de lach, maar dat was snel afgelopen toen hij merkte dat de veldwachter nog steeds boos keek.

Jaap stapte van zijn fiets en kwam erbij staan. „Nee hoor. Ik hou best van een geintje, maar een veldwachter voor de gek houden, dat kan niet Trouwens, ik ben net in het dorp geweest.”

„Dus jij hebt niet naar het hotel gebeld met de mededeling dat er tien koeien waren gestolen?” wilde Zwart weten.

„Echt niet. Ik bel nooit zomaar. Als ik iemand moet bellen, vraag ik dat eerst aan meneer en mevrouw Jellema of aan Gerben, maar die was er niet. Het klinkt trouwens nogal raar; dieven die overdag tien koeien uit de wei halen. Daarvoor moet je wel erg veel lef hebben.”

Opeens verschoot Gerben van kleur. „Zou het misschien... Boer Jellema en zijn vrouw zijn de laatste tijd best

vergeetachtig en soms doen ze wel wat vreemd. Zij worden natuurlijk ook een dagje ouder. Laatst deed mevrouw Jellema bijvoorbeeld per ongeluk suiker in mijn koffie.”

„Wat is daar dan vreemd aan?” vroeg Hielke.

„Nou, dat ik al drie jaar alleen maar melk in de koffie neem.”

De veldwachter zuchtte. „Nee, de beller was geen vrouw. Dus als Gerben en Jaap het niet hebben gedaan, blijft er één persoon over. Ik zal eens een hartig woordje spreken met boer Jellema.” Zwart liep met grote passen de boerderij in. Hielke en Sietse volgden op een afstandje.

Het bejaarde echtpaar zat aan de keukentafel gezellig te kletsen.

„Kom binnen, Zwart. En de jongens van de smid,” zei boer Jellema. „Wat leuk dat jullie weer eens op de koffie komen. Dat is al een poos geleden.”

„Ik heb niet veel tijd. Ik ben bezig met een onderzoek over koeien die verdwenen zouden zijn.”

„Hoe wist u dat? Er zijn inderdaad wat koeien weg,” zei boer Jellema.

Zijn vrouw knikte.

„Echt?” Snel pakte de veldwachter zijn pen en opschrijfboekje. „Dus toch. Wanneer is het precies gebeurd?”

De twee jongens keken elkaar verbaasd aan.

„Vorige week woensdag,” vertelde boer Jellema.

„Toen al,” zei de veldwachter verbluft. „Hoe laat?”

„Even denken. Het was tegen twee uur. Toen heb ik Gerben een paar koeien naar het slachthuis laten brengen.”

De veldwachter zuchtte. „Nee, dat bedoel ik niet. Ik kreeg net een telefoontje dat er tien koeien waren gestolen.”

Boer Jellema schudde zijn hoofd. „Wat een flauwekul.

Gerben heeft zeker weer eens een grap met u uitgehaald. Of zou Jaap het bedacht hebben? Wat dat betreft had hij wel een broer van Gerben kunnen zijn. Wat een grapjas... We hebben nog nooit zo veel gelachen als de laatste dagen.” De boer keek met een grote grijns op zijn gezicht naar zijn vrouw.

„Ja, het is een vrolijke boel hier,” lachte mevrouw Jellema mee. „Maar gelukkig doen ze hun werk op de boerderij ook goed.”

Op dat moment ging de telefoon.

De boerin stond op en slofte naar het toestel. „Hallo. Jellema hier.”

Sietse, Hielke en Zwart waren benieuwd wie er aan de lijn was. Het bleef een tijd lang stil.

„Ja? Echt waar? Wat een toestand. Niet te geloven.” Ze keek naar Zwart. „Het is voor u, een medewerker van De Gouden

Leeuw. Het gaat over een diefstal.”

De veldwachter schoot in de lach. „Ha ha. Dat zal wel. Nou moet ik zeker met de Kameleon terugracen naar De Gouden Leeuw en dan blijkt het weer loos alarm te zijn. Ik trap er niet meer in.” Toch pakte hij met tegenzin de hoorn aan. Meteen werd zijn gezicht serieus. „Wat? Het schilderij ,Weg’ is weg? Maar natuurlijk. Ik kom er meteen aan.” Zwart legde snel de hoorn neer. „Kom jongens, we moeten er meteen vandoor. Dit is geen grap. Iemand heeft het kostbaarste schilderij van Teun van Weegen gestolen.”

De Jellema’s snapten niets van de consternatie. „Weg is weg? Dat is toch logisch?”

Maar Zwart had geen tijd om alles uit te leggen; hij groette en liep de boerderij uit.

Bij de aanlegsteiger knoopte Hielke het touw snel los.

„Meneer Zwart, houd u goed vast.” Sietse gaf plankgas.

Zwart klemde zijn handen om het bankje. „En toch klopt dat zaakje bij de Jellema’s niet,” mompelde hij. „Iemand heeft gelogen, maar wie? Ik zal straks eens contact opnemen met de telefoonmaatschappij. Die kunnen achterhalen of het telefoontje inderdaad bij de Jellema’s vandaan kwam.”

„Wat slim van u,” vond Hielke. „En als het telefoontje inderdaad van Jellema’s boerderij kwam?”

„Heel simpel: dan moet het toch Jellema zelf zijn geweest. Gerben was net terug van de zeillessen, dus die kan het niet gedaan hebben en Jaap was in het dorp voor een boodschap.”

„Ik vertrouw die Jaap niet,” zei Hielke. „Misschien heeft hij wel gebeld om u weg te lokken uit het hotel, zodat hij daarna het schilderij kon stelen. Hij zei toch dat hij stinkend rijk wilde worden? Nou, als hij dat schilderij verkoopt, is hij schatrijk. En hij was in het dorp op het moment van de diefstal. Hij heeft het schilderij vast ergens verstopt. Het zou me niets verbazen als hij binnenkort spoorloos verdwenen is.”

„Niet zo snel. Je mag niet zomaar iemand beschuldigen,” bromde Zwart. „Nee, dit wordt nog een heel ingewikkeld onderzoek.”

Zo dicht mogelijk bij het hotel lijnde Hielke de boot aan. Het drietal sprong eruit en rende naar de ingang. Teun van Weegen en de eigenaar van De Gouden Leeuw wachtten hen al op.

„Ik kreeg net telefoon van het hotel dat ik zo snel mogelijk moest komen. Het is een ramp,” jammerde de kunstschilder.

„Het is een van mijn mooiste schilderijen. Mijn favoriet.”

„En het duurste,” merkte Sietse op.

„De burgemeester had in zijn toespraak nooit iets moeten zeggen over de waarde van het schilderij.” Zwart schudde zijn

hoofd. „Hij heeft slapende honden wakker gemaakt.”

„Dat is achteraf gepraat,” vond de schilder. „De vraag is nu hoe ik mijn eigendom weer terugkrijg.”

De eigenaar van het hotel legde uit wat er gebeurd was. „Toen de veldwachter werd weggeroepen, ben ik bij de ingang gebleven. Er is niemand met het schilderij de deur uit gelopen, dat weet ik zeker. Op het laatst waren er nog maar twee bezoekers. Toen die niet terugkwamen, ben ik gaan rondkijken. Ik zag meteen dat het schilderij weg was. Ik dacht eerst nog dat het een geintje van Teun van Weegen was. Dat hij het schilderij op een andere plaats had gehangen of zo. Maar toen ik hem opbelde, bleek Teun er niets mee te maken te hebben.”

De schilder knikte. „Ik vind het vreselijk wat er gebeurd is.” „Weet u nog hoe die twee mensen eruitzagen?”

De eigenaar dacht diep na. „Niet echt. Daar heb ik eigenlijk niet op gelet. Ik keek met een scheef oog naar de tv bij de bar; er was een interessante reportage over 's werelds mooiste hotels.”

Zwart liep door naar de ruimte waar de schilderijen geëxposeerd werden. Op een van de wanden was nu een lege plek. „Het is dus echt geen geintje. Het is toch wat... Word ik heel even weggeroepen met een domme smoes en dan gaat

het meteen mis.”

„U kunt er echt niets aan doen, veldwachter,” zei de geëmotioneerde schilder, „maar probeert u de diefstal wel op te lossen?” Hij pakte een zakdoek en snoot zijn neus.

„Ik doe mijn best.” Zwart keek goed rond of hij sporen kon ontdekken. Hij liep door naar de achteruitgang.

„Aha, ze hebben hier de deur geforceerd. Dus zo zijn ze vertrokken. Mag ik even bellen?” vroeg de veldwachter aan de eigenaar van het hotel.

„Natuurlijk, ga uw gang.”

„Ik neem eerst contact op met de telefoonmaatschappij,” legde Zwart uit. „Als het telefoontje over die gestolen koeien niet van Jellema’s boerderij kwam, ben ik daar zo achter. En dan spoor ik de dader met gemak op.” De veldwachter bladerde in het telefoonboek en draaide het nummer. Zwart legde uit wat er gebeurd was en waarom hij wilde weten wie hotel De Gouden Leeuw had gebeld.

Het was even stil.

Daarna zei de veldwachter: „Oké. Dat is fijn. Ja, u kunt me terugbellen op hetzelfde nummer. Tot straks.” Zwart keek opgelucht. „Ze gaan er meteen achteraan. Binnen een kwartier krijg ik bericht. Intussen bel ik de collega’s van omliggende plaatsen om te vragen of ze goed op verdachte

personen willen letten en extra willen surveilleren. Die dieven moeten worden gepakt.”

Even later ging de telefoon al. De eigenaar gebaarde dat Zwart mocht opnemen.

„Hallo, met Zwart, vanuit hotel De Gouden Leeuw.” De veldwachter maakte met een knikje duidelijk dat het weer de telefoonmaatschappij was. Zwart luisterde aandachtig.

„Dank u wel,” zei hij na een poosje. Met een teleurgesteld gezicht legde hij de hoorn op het toestel.

„Wisten ze het niet?” vroeg Sietse zich af.

„Jawel, maar dat is nu net het probleem. Het telefoontje met de valse melding was inderdaad van Jellema's toestel afkomstig. Er blijven dus twee verdachten over: Jaap of Jellema zelf.”

„Boer Jellema zou zoiets nooit doen,” wist Sietse zeker. „Hij is al oud en kan niet meer zo goed lopen. Denkt u echt dat Jellema er met een schilderij vandoor gaat? Bovendien was hij niet eens bij de expositie.”

„En Jaap wel,” bedacht Hielke.

„Ik zal Jaap eens stevig aan de tand voelen,” zei Zwart.

„Mogen we mee?” vroeg Sietse.

„Nee, jongens. Jullie hebben me goed geholpen, maar dit onderzoek doe ik alleen.”

Hielke vond de hele situatie erg vervelend voor hun vriend.
„Gerben vond Jaap juist zo aardig en grappig. En hij
vertrouwde hem volledig, door hem alleen te laten werken op
de boerderij. En nu blijkt hij misschien een gemene
kunstrover te zijn. Wat kun je je soms toch vergissen in
mensen.”

HOOFDSTUK V

Hielke en Sietse jagen op verdachte personen

Nadat ze zich gedoucht hadden, stormde de tweeling de volgende morgen de trap af.

Sietse was net iets eerder bij de telefoon dan zijn broer en belde de veldwachter op. „Hallo, meneer Zwart. Heeft u Jaap al gearresteerd?” vroeg hij nieuwsgierig.

Hielke stond naast hem en trok zijn broer telkens ongeduldig aan zijn mouw.

Sietse luisterde naar wat de veldwachter te vertellen had.

„Wat? U laat hem gewoon lopen, omdat u geen bewijs heeft? Maar u weet toch bijna zeker dat hij het heeft gedaan?” Sietse legde teleurgesteld de hoorn neer en schudde zijn hoofd.

„En?” Hielke wilde precies weten wat Zwart gezegd had.

„Niet te geloven. Zwart is bij Jaap geweest, maar die ontkent de diefstal. Dat hij rijk wilde worden, was volgens Jaap maar een grapje. Iedereen wil wel rijk worden, zei hij. Jaap blijft wel verdachte, maar Zwart kan nog niet bewijzen dat hij de dief is. Hij heeft huiszoeking gedaan in de boerderij en in alle schuren, maar het schilderij bleek daar niet verstopt te zijn.”

Hielke begon te twijfelen. „Zou de dader dan toch iemand anders zijn? Trouwens, er waren toch twee bezoekers op het laatst? Dus als het Jaap was, moet iemand hem hebben geholpen. Zullen we na het ontbijt weer op dievenjacht gaan?” „Dat is makkelijker gezegd dan gedaan. Waar moeten we beginnen?” vroeg Sietse.

„Nou, we moeten in ieder geval Jaap in de gaten houden,” vond Hielke. „Ik ben benieuwd wie zijn helper is.”

De jongens gingen bij hun ouders aan tafel zitten. Tijdens het ontbijt vertelde Sietse over zijn telefoontje met Zwart.

De smid vond het ook een vervelende kwestie. „Ik heb aan Teun van Weegen gevraagd of hij hier een expositie wilde houden en nu gebeurt er dit. Straks is hij nog boos op mij.”

„Maar jij kunt er toch niets aan doen, Evert?” stelde moeder Klinkhamer hem gerust.

De smid zette de radio aan om naar de nieuwsberichten te luisteren.

„Heel Lenten is nog steeds in de ban van het gestolen schilderij van de beroemde schilder Teun van Weegen,” klonk een stem uit de speakers. „Extra korpsen uit de omgeving zijn ingezet om de zaak op te lossen. Het vermoeden bestaat dat de daders het schilderij voor heel veel geld in het buitenland willen verkopen. Veldwachter Zwart

tast...”

De smid zette geïrriteerd de radio weer uit. „Het lijkt wel of heel Friesland met de zaak bezig is. Het is op het nieuws, gisteravond zond Omroep Friesland al een reportage uit en de krant staat er vol van... Dit is niet goed voor de reputatie van ons dorp.”

„Misschien valt die Jaap de komende dagen wel door de mand,” merkte Sietse op. „Dan keert de rust in Lenten weer terug.”

„Zwart wil Jaap extra in de gaten houden,” vertelde Hielke aan zijn ouders.

„Dat is een goede zet van onze veldwachter,” vond hun moeder. „Als Jaap het schilderij weer ophaalt om het stiekem door te verkopen, kan Zwart hem meteen arresteren.”

„Kunnen we ook nog over iets anders praten?” De smid ging mokkend naar zijn werkplaats.

„Wat gaan jullie eigenlijk doen?” vroeg hun moeder.

„Zwart helpen,” vertelde Sietse. „We gaan foto’s maken van verdachte personen.”

Moeder Klinkhamer ruimde de tafel af. „Ik vind het prima, als jullie maar geen gevaarlijke dingen uithalen.”

„Maak je maar geen zorgen om ons,” zei Hielke stoer.

De twee jongens renden naar hun boot. Sietse stuurde de

Kameleon onder de brug door naar het meer van Lenten. Net als op andere vakantiedagen was het erg druk op het water. Hielke hield het geleende fototoestel van de schilder zo onopvallend mogelijk vast en maakte de hele morgen en een deel van de middag stiekem foto's van verdachte personen. „Ik weet niet, hoor,” begon Sietse op een gegeven moment. „Volgens mij hebben we helemaal niets aan die foto's. Ga jij, als je een schilderij hebt gestolen, de volgende dag vrolijk op het meer varen?”

„Waarom niet?” vond Hielke. „Misschien juist wel. Dieven die gewoon doorgaan met hun dagelijkse dingen vallen het minst op.”

„O ja, zo had ik het nog niet bekeken,” bekende Sietse.

„Hé.” Hielke zette het fototoestel voorzichtig neer en pakte de verrekijker uit het kastje onder de bank.

In de verte voer een man snel weg met zijn speedboot.

„Even kijken wat hij in zijn boot heeft liggen... Bingo!” riep Hielke opgewonden. „Je gelooft het niet, maar hij heeft een schilderij in zijn boot! Wat een sukkel. Gaat die amateur er veel te hard vandoor met zijn buit. Wat stom.” Hij grijnsde naar zijn broer. „Hebben wij met z'n tweetjes die diefstal zomaar opgelost, terwijl Zwart het hele politiekorps erbij haalt. Wat zal hij raar opkijken.”

„Klasse, broertje.” Sietse gaf vol gas.

„Kun je niet harder?” vroeg Hielke.

Sietse schudde zijn hoofd. „Maar ik kom steeds dichterbij. Zwart zal straks wel trots op ons zijn.”

„En Teun van Weegen is natuurlijk enorm blij als we hem zijn gestolen schilderij kunnen teruggeven,” bedacht Hielke. Na een poosje kwam Sietse langs zij. „Meneer, wilt u even stoppen?” Hij wees naar een aanlegsteiger die dertig meter verderop lag.

„Nee, liever niet,” zei de man. „Ik heb nogal haast.”

Maar Sietse sneed hem de weg af. „Vaart u toch maar even naar de steiger.”

„Wat krijgen we nou?” De man keek boos. „Wat zijn dat voor manieren?” Hij keek op zijn horloge. „Ik moet echt naar huis, anders kom ik te laat. Ik heb geen zin in een uitbrander van mijn vrouw.”

„Het zal nog wel later worden,” zei Sietse, „want we brengen u naar veldwachter Zwart.”

„Waarom?” vroeg de man. „Wat een onzin. De boot is mijn eigendom en bovendien hoef ik me niet te laten commanderen door twee snotapen.”

Hielke sprong in de boot van de man en keek naar het schilderij.

„En?“ vroeg Sietse benieuwd vanuit de Kameleon. „Is hij de dief?“

Hielke pakte het doek en keek teleurgesteld. „Nee. Dit is een heel ander schilderij.“

„Hoezo, een ander schilderij?“ vroeg de man. „O, wacht eens even. Jullie zijn natuurlijk op zoek naar de dieven van het schilderij van Teun van Weegen.“ De man schoot in de lach. „Ik wou dat ik net zo mooi kon schilderen als hij. Dan had ik allang een luxejacht gekocht. Nee, ik ben maar een amateur, hoor. Ik ben vanochtend naar Van Weegens expositie geweest. Prachtig! Ik heb ervan genoten, ondanks het feit dat zijn mooiste schilderij verdwenen is. Van Weegens schilderijen gaven me zo veel inspiratie dat ik urenlang langs de oever heb geschilderd.“ Hij pakte het schilderij op en hield het omhoog voor de twee jongens. „En? Wat vinden jullie ervan?“

„Best aardig,” loog Hielke.

„Maar waarom ging u er dan zo plotseling vandoor?“ wilde Sietse weten.

„Ik was de tijd vergeten,” legde de man uit. „Toen ik mijn schilderij eindelijk af had, schrok ik me een hoedje. Ik had mijn vrouw beloofd op tijd thuis te komen om met de kinderen te gaan zwemmen. Ik ben al een half uur te laat. Ik

moet echt gaan.”

„Oké, natuurlijk,” zei Sietse. „Sorry dat we u gestoord hebben.”

„Maakt niet uit.” De man voer weer weg en keek nog even achterom. „Succes met jullie boevenjacht! Maar als je het mij vraagt, zijn die dieven al lang vertrokken.”

„Ik denk van niet,” beweerde Sietse. „Volgens veldwachter Zwart moet het schilderij nog steeds ergens in Lenten verstopt zijn. Hij heeft de korpsen uit andere plaatsen gevraagd extra goed op te letten, zodat niemand ermee ervandoor gaat.”

„Nou, succes dan maar!”

Even later zag het tweetal een paar mannen op de Polderdijk lopen.

„Wie zijn dat? Ik ken ze niet, geloof ik,” zei Hielke.

„O, dat zijn twee broers, Daan en Karei. Ze hebben samen een boerderij en wonen al een poosje in Lenten. Ik vind ze wel aardig. Wat is hun achternaam ook al weer?” Sietse dacht diep na. „Iets met een provincie... Van Drenthe of Van Gelderland of zo. O nee, ze heten Van Groningen. Ik heb ze ook gezien tijdens de opening van de tentoonstelling.”

„Waar wonen ze dan?” vroeg Hielke.

„Een eind verderop langs de Polderdijk,” wist Sietse.

De jongens tuurden de twee boeren na. Opeens liet een van

hen iets vallen, maar hij merkte blijkbaar niets, want ze liepen gewoon door.

„Kom, we gaan kijken,” zei Sietse. „Misschien heeft hij zijn portemonnee verloren. Dan kunnen we die teruggeven.”

De twee jongens legden aan en liepen nieuwsgierig op hun vondst af.

„Een folder,” zei Sietse teleurgesteld. Hij bladerde erin.

„Hmmm. Het is van een makelaar. Er staan allemaal prachtige huizen en grote boerderijen in. Wauw! Wat duur. Dat is voor een normale boer echt niet te betalen. Nogal verdacht, vind je niet?”

„Nou en? Misschien willen ze ideeën opdoen voor een verbouwing,” bedacht Hielke.

„En hoe komen ze dan aan zo veel geld?”

Hielke perste lucht uit zijn bolle wangen. „Kom op, zeg. Dat gaat ons toch niets aan. Misschien hebben ze een grote erfenis gehad, weet jij veel?”

„Of ze hebben het schilderij van Teun van Weegen gestolen.”

Hielke begon te lachen. „Wat een onzin.”

„Zullen we ze volgen?” stelde Sietse voor. „Ik vind het echt heel verdacht.”

Hielke had weinig zin om mee te gaan, maar deed het

uiteindelijk toch.

De jongens volgden het tweetal op grote afstand. Toen ze na een half uur bij de boerderij van de broers kwamen, wachtten Hielke en Sietse totdat de mannen naar binnen gingen.

„Ze blijven vast wel een tijdje in huis, dus kunnen wij op onderzoek uit,” dacht Sietse. „Kijken of we iets verdachts kunnen vinden.” Hij wees naar een bouwvallige schuur, die zo’n twintig meter van de boerderij lag. „Laten we daar eerst naar binnen gaan.”

De tweeling sloop het erf op.

Toen ze bij de schuur waren, keek Sietse eerst goed om zich heen. Toen draaide hij aan de klink en deed de deur voorzichtig open. Hij gluurde naar binnen en fluisterde toen geschrokken: „Kijk, schilderijen! Zouden ze die zelf gemaakt hebben?”

Hielke keek over Sietse’s schouder mee. Achter in de schuur stonden een stuk of vijf schilderijen. Ze waren slechts voor de helft zichtbaar doordat er een oude, verweerde deur voor lag. De jongens glipten de schuur in. Hielke tilde uit alle macht de oude deur op zodat zijn broer er goed bij kon. „Tjonge, wat is dat kreng zwaar. Kijk snel of het gestolen schilderij erbij staat, want dit hou ik niet lang vol.”

Sietse knikte en bekeek de schilderijen vluchtig. „Wat een

waardeloze troep. Hé, dit schilderij komt me bekend voor. Wel gek, want het is niet van Teun van Weegen.” Sietse trok een van de schilderijen opzij om het aan zijn broer te laten zien.

„Wat een kleuterwerk. Hoezo komt dat jou bekend voor?” vroeg Hielke. „Het lijkt totaal niet op de schilderijen van Teun van Weegen.”

Sietse dacht even na. „Ik weet het ook niet, het is een gevoel.” Hielke werd ongeduldig en zuchtte van de krachtsinspanning. „Een gevoel? Ik heb bijna geen gevoel meer in mijn handen door die zware deur! Ik hou het haast niet meer.” En terwijl hij dat zei, liet hij de deur per ongeluk uit zijn vingers glippen. Die viel met een klap op de grond, waardoor ook nog eens een zinken emmer omviel. Klabats! Kletter!

„Nee, hè? Wat een herrie!”

„Wegwezen!” commandeerde Sietse.

Toen ze de deur van de schuur opendeden, kregen ze de schrik van hun leven. Voor hun neus stonden de twee boeren de jongens al op te wachten.

„Wat doen jullie hier!” riep Daan van Groningen op boze toon.

„Ik, eh... wij, eh... wilden onderzoek doen.” Sietse trilde helemaal.

Ook Hielke was erg geschrokken en kon geen woord meer uitbrengen.

„Er is een schilderij van Teun van Weegen gestolen en, eh... we dachten dat jullie misschien, eh...” stotterde Sietse, „het schilderij hadden gestolen.”

„Wat?” Boer Daan werd woest. Hij keek in de schuur en zag dat de schilderijen van hun plek gehaald waren. „Wat zijn dat voor manieren? Ik kom toch ook niet aan jullie spullen? Zijn jullie niet de zoons van de smid?”

De jongens keken beschaamd voor zich uit en knikten.

„Zal ik de werkplaats van jullie vader eens op z'n kop gaan zetten?”

De tweeling schudde van nee.

„Liever niet,” stamelde Hielke.

„Dat dacht ik ook. En wat een belachelijk idee. Denken jullie nou echt dat wij dat schilderij hebben gestolen?! Wat een onzin. Ik bel Zwart, jullie zijn op privéterrein. Dit pikken we niet.”

Karei van Groningen bleef bij de jongens terwijl zijn broer Daan de boerderij in liep om te bellen.

„Zouden we een bekeuring krijgen?” vroeg Hielke zacht. Hij moest zich inhouden om niet te gaan snotteren.

„Geen idee,” antwoordde boer Karei.

„Het spijt ons,” zei Hielke, „maar we wilden de veldwachter zo graag helpen de diefstal op te lossen.”

„Hm, dat kunnen jullie beter aan vakmensen overlaten,” vond boer Karei. „Die hebben ervoor geleerd. Je kunt toch niet zomaar op een vreemd erf komen en dan zonder te vragen op onderzoek uitgaan?”

Hielke voelde zich erg ongemakkelijk en kreeg er een kleur van. „Jij ook altijd met die rare ideeën,” siste hij boos tegen zijn broer. „Waren we hier maar nooit naartoe gegaan.”

Een kwartier later verscheen de veldwachter. Hij had hard gefietst en pufte toen hij van zijn fiets afstapte.

De twee boeren legden aan Zwart uit wat er gebeurd was. Daarna wilden ze per se dat de veldwachter een kijkje in de schuur ging nemen.

„Dan kunt u zelf zien dat wij niks hebben gestolen,” besloot boer Daan.

„Ik geloof jullie wel,” zei Zwart. „Jullie lijken me eerlijke burgers.”

„Toch wil ik dat u nu goed rondkijkt, want ik wil in de toekomst niet meer lastiggevalen worden.”

„Dat snap ik.” De veldwachter keek rond in de boerderij en ging daarna naar de schuur om de vijf schilderijen te bestuderen. „Jullie hebben gelijk,” zei hij daarna tegen Daan

en Karei. „Jullie zijn volstrekt onschuldig. Ik zorg ervoor dat Hielke en Sietse hun kwajongensstreken voortaan ergens anders uithalen.”

De twee boeren keken elkaar tevreden aan.

De veldwachter nam de twee jongens even apart. Hij pakte een pen en een kleine blocnote uit zijn borstzak.

„Moeten we nu een boete betalen?” vroeg Sietse.

Zwart schudde nee. „Natuurlijk niet. Maar als jullie nog een keer op eigen houtje op onderzoek uitgaan, zal ik jullie helaas wel moeten bekeuren. Met zo’n optreden kwetsen jullie onschuldige mensen. Ik los die diefstal zelf op, in samenwerking met agenten uit omringende plaatsen. Dit is echt geen kinderwerk. Beloven jullie me dat jullie je niet meer met mijn zaken bemoeien?”

De twee jongens knikten verlegen.

De veldwachter schreef de belangrijkste afspraken op een briefje en gaf het aan de tweeling.

Ze gaven de twee boeren een hand en boden hun excuses aan.

„We zullen hier nooit meer komen,” zei Sietse met trillende stem.

„Het is al goed,” knikte boer Karei. „Als jullie groot zijn, kun je altijd nog naar de politieschool.”

„We willen geen agent worden,” antwoordde Hielke, „we nemen de zaak...”

„Dat lijkt me ook het beste,” onderbrak Daan van Groningen hem en hij draaide zich zonder verder nog iets te zeggen om. Toen de schippers van de Kameleon teleurgesteld terugliepen naar hun boot, kwamen ze op de Polderdijk de studenten tegen. Ze hadden allemaal een racefiets gehuurd om te oefenen voor De Omloop van Lenten.

„Moeten jullie niet fietsen?” vroeg Johan aan Sietse. „Zondag is de wedstrijd al. Jullie willen toch geen modderfiguur slaan?”

„We hebben nog geen tijd gehad. We waren op zoek naar de daders van de kunstroof.”

„Nou, dan hoef je niet bij ons te zoeken,” lachte Johan. „Als wij een schilderij achter op onze fiets zouden vastbinden, zouden we meteen opvallen.”

„Dat snap ik,” reageerde Sietse, „maar we stoppen nu met onze speurtocht. We gaan deze vakantie alleen nog maar leuke dingen doen.”

„Leuke dingen, zoals wielrennen,” verklaarde Hielke.

„Ik was vanmorgen op het gemeentehuis om de vergunning aan te vragen,” vertelde Johan. „Dat is nu rond. Het is nog een hele toer om zo’n groot evenement te organiseren, zeg. Ik heb geregeld dat er EHBO aanwezig is en gezorgd dat er

bij de finishlijn aan de zijkant een platte wagen staat voor de jury. Als er dan een massasprint komt, kunnen ze goed zien wie er als winnaar over de streep gaat. En bij het Raadhuisplein schilderen gemeentewerkers met witte verf de start- en finishlijn op de weg. Ook zetten ze hekken langs het parcours en er komt zelfs een tribune voor een paar honderd toeschouwers. Gaaf hè? We hebben met z'n allen een heel mooie route uitgestippeld. De burgemeester was er erg blij mee. Hij vindt het geweldig dat Lenten zo weer positief in het nieuws komt.”

„Zeker,” gaf Sietse toe. „En het blijft de komende dagen mooi weer, dus het wordt vast druk zondag.” Hij keek naar zijn broer. „Nu we van Zwart niet meer op onderzoek uit mogen gaan, houden we tijd over. Zullen we vanavond een paar uurtjes gaan fietsen? Ik wil wel winnen!”

„Je doet je best maar,” plaagde Hielke. „Helaas voor jou kan er maar één winnaar zijn.”

Sietse vroeg Johan naar het parcours en kreeg een papiertje waar het op stond.

„Ga maar flink oefenen,” zei de student. „Jullie zullen het nodig hebben!”

HOOFDSTUK VI

Hielke en Sietse willen winnen en Gerben denkt slim te zijn tijdens De Omloop van Lenten

Op de dag van De Omloop van Lenten kwamen veel mensen naar het Friese dorpje. Het was stralend weer en sommige wielersfans zaten vooraf gezellig op het terras van café Rivièra of van Het Paviljoen. De tribune op het Raadhuisplein was al snel vol. Ook achter de dranghekken, die bij een deel van het parcours waren geplaatst, zag het zwart van de mensen.

Hielke en Sietse hadden hun sportkleding al aan en waren erg nerveus.

„Eigenlijk hebben we helemaal niet veel getraind,” zei Hielke zenuwachtig. „Straks haalt iedereen ons in.”

„Joh, we zijn toch sportief. En we hebben veel ervaring met varen,” merkte Sietse op.

Hielke schudde zijn hoofd. „Alsof je daar een goede conditie van krijgt.”

„Nee, dat niet,” gaf Sietse toe, „maar wel van slootje-springen en zwemmen.”

„Hopelijk slaan we geen modderfiguur.”

De jongens stonden gespannen naast hun fiets. Hun vader had de racefietsen gisteravond extra goed nagekeken. De kettingen waren gespannen en de banden hard opgepompt. Een stuur dat een beetje loszat, had de smid van Lenten weer stevig vastgemaakt.

De twee jongens stonden vooraan bij de startlijn. Ook hun vrienden Kees Dijkstra en Louw Vrolijk waren van de partij. Verder verschenen er veel jongeren aan de start die op vakantie in Lenten waren. Sommigen hadden bij de smid een fiets gehuurd en andere hadden hun eigen fiets bij zich.

„Ik hoop zo dat ik win,” zei Sietse. „Met de boot ben ik de snelste, dus misschien met de fiets ook.”

„Dat kon wel eens tegenvallen,” vond Hielke. „Die beker is voor mij. Ik heb een goede tactiek uitgestippeld. Ik doe het in het begin nog wat rustig aan, zodat ik genoeg energie voor de eindsprint heb.”

„Wat een flauwekul. Ik probeer er meteen in m’n eentje vandoor te gaan. Als ik de hele wedstrijd vooraan blijf fietsen, ga ik als eerste over de streep.”

Ze zagen ook kunstschilder Teun van Weegen tussen het publiek staan. Hij keek een beetje sip. Toch moedigde hij ondanks al zijn zorgen de twee jongens luid aan. „Zet ’m op, jongens. Ga ervoor! Ik gun jullie allebei een mooie prijs.”

„Bedankt,” knikte Hielke. Tegen Sietse fluisterde hij: „Ik vind het zo sneu voor hem. Zijn belangrijkste bezit is hij kwijt. Dan kun je wel rijk zijn, maar ben je toch nog ongelukkig. Ik vind het knap dat hij is komen kijken. Hij ziet er niet erg vrolijk uit.”

„Helemaal mee eens,” zei Sietse. „Echt jammer dat we niets meer voor hem kunnen doen. Misschien moeten we toch helpen en ons niks aantrekken van wat Zwart heeft gezegd... Wat vind jij? Zullen we toch weer op onderzoek uitgaan? We kunnen onze tijd wel beter gebruiken dan een beetje te fietsen... Kom, we gaan weer op boevenjacht.” Sietse wilde zijn fiets al aan de kant zetten, maar Hielke vond dat geen goed plan.

„We kunnen toch niet zomaar doorgaan terwijl Zwart het ons verboden heeft? En misschien is dat maar beter ook, trouwens. Je kunt het echt niet maken om ineens niet mee te doen met de wedstrijd. De studenten zijn zo druk geweest met het organiseren. Ik vind dat we gewoon van start moeten gaan.”

„Je hebt gelijk, goed dan.” Sietse zuchtte en ging toen in de starthouding zitten. Hij zette zijn voeten op de pedalen en hield zich aan zijn broer vast om zijn evenwicht te bewaren. Aan de zijkant van de startlijn stond de burgemeester klaar

met een pistool. „Beste deelnemers,” zei hij door de microfoon. „Het is me het weekje wel. Eerst mocht ik de expositie van schilder Teun van Weegen openen. En nu mag ik het startschot geven voor De Omloop van Lenten. Als burgemeester ben ik er maar druk mee. De studenten, die elk jaar op vakantie komen in Lenten, hebben een prachtig parcours uitgezet dwars door Lenten, maar ook in onze mooie omgeving. Eén ronde is precies zes kilometer. We beginnen met de groep tot en met zestien jaar. De jongeren fietsen vier rondes. De oudere deelnemers fietsen er maar liefst tien.” De burgemeester wilde nog veel meer vertellen, maar Johan wees naar het pistool. De burgemeester knikte. „Klaar voor de start?” Hij hield met zijn rechterhand het pistool vast en wees ermee naar boven. De burgemeester haalde de trekker over, terwijl hij zijn andere hand tegen een oor hield.

Pang!

Het publiek applaudisseerde enthousiast toen alle wielrenners van start gingen. Sietse en Kees namen de leiding en fietsten zich de longen uit hun lijf. Ze lieten het peloton meteen al ver achter zich.

Na twee kilometer gutste het zweet al van Sietse's voorhoofd. „Wat een hitte,” zuchtte hij. Toch bleef hij hard doorfietsen.

Maar na twee rondes was hij bekap en kon bijna niet meer.
Ook Kees zag er uitgeput uit.

De rest van de deelnemers kwam steeds dichterbij. Sietse en Kees deden het een tijdje rustig aan om op krachten te komen en werden weer ingehaald door het peloton.

„Ha, die broer,” zei Hielke lachend. „Heb je helemaal voor niets vooraan gereden...”

„Maakt me niet uit,” merkte Sietse onverschillig op. „Ik ga er straks toch weer vandoor.” Hij bleef ontspannen naast Hielke fietsen.

„Hé, heb je dat onderweg gezien?” vroeg Hielke.

„Wat bedoel je?”

„Ik zag dat je een heel stuk van de route kunt afsnijden. Als je bij het hotel het weggetje achterlangs in gaat en doorfiets, hoef je maar de helft van de ronde te fietsen. Dat scheelt minstens drie kilometer.”

„Maar dan speel je wel vals,” zei Sietse verontwaardigd.

„Zoiets zou ik nooit doen.”

„Tuurlijk niet,” was Hielke, het met hem eens, „maar ik ken iemand die straks vast de boel voor de gek wil houden om te kunnen winnen.”

„O, natuurlijk... Maar wij gaan ervoor zorgen dat dat niet gebeurt,” zei Sietse strijdvaardig.

„Zeker weten,” knikte Hielke. Voor hij er erg in had, versnelde zijn broer weer.

Sietse sprintte zo hard hij kon weg uit het peloton. „Ik zie je straks wel bij de finish!”

Hielke glimlachte. „Succes, broertje! En niet stiekem de kortere route nemen, hè?”

Maar Sietse hoorde zijn broer al niet meer. Binnen een paar minuten had hij vijfhonderd meter voorsprong genomen.

Ook Kees reed vol goede moed weg uit het peloton en klampte bij Sietse aan. Hij bleef lange tijd achter Sietse rijden, maar op een gegeven moment was hij echt helemaal bekaf.

„Ik kap ermee. Ik heb vanmiddag een paar flinke stukken suikerbrood gegeten. Ik dacht dat ik er meer energie van zou krijgen, maar niet dus,” hijgde hij.

„Goed plan,” zei Sietse, die omkeek naar zijn vriend. „Dan heb ik meer kans om te winnen. Wel klasse dat je het geprobeerd hebt.”

Kees wachtte langs de kant op de bezemwagen, die hem oppikte en hem met fiets en al terugbracht naar de startplek. Ook een paar renners die zelfs het peloton niet meer konden bijhouden, mochten met de auto terug naar het centrum van Lenten.

Langs de route werden alle wielrenners enthousiast

toegejuicht, zelfs die in de bezemwagen.

Ook de ouders van Hielke en Sietse stonden langs de kant achter de dranghekken. „Kom op, Sietse,” juichten ze. Twee minuten later moedigden ze Hielke aan, die nog steeds vooraan in het peloton reed. „Probeer je broer in te halen!” Evert Klinkhamer riep: „Ik maak een prijzenkast voor in de smederij, dus win die beker!”

Hielke knikte. „Komt goed. Ik ga in de laatste ronde voluit.” „Goed plan,” vond zijn vader.

Eenmaal in de laatste ronde keek Sietse om en zag hij geen enkele achtervolger meer. Toen hij langs zijn ouders kwam, stak hij alvast een hand in de lucht.

„Niet te vroeg juichen,” riep zijn moeder. „Het is nog minstens twee kilometer naar de finish.”

Sietse schudde zijn hoofd. „Nee hoor, ik heb zo veel voorsprong. Dit kan niet meer stuk.”

Paff! Precies op dat moment kreeg de jonge wielrenner een lekke band.

„O nee, niet nu.” Sietse stapte van zijn fiets af. „Pap, kun je mijn band snel plakken?”

„Nee, dat gaat niet lukken, jongen. Ik heb helemaal geen reparatiespullen bij me.” De smid keek zijn zoon hoofdschuddend aan. „Kun je niet met de fiets aan de hand

naar de finishlijn rennen? Dan win je toch nog.”

Sietse keek om en zag het ontketende peloton pijlsnel op zich afkomen. „Nee, dat heeft geen zin,” mompelde hij

teleurgesteld. „Ik kan echt niet meer winnen.” Maar zijn humeur klaarde meteen op toen hij zag dat zijn broer het peloton aanvoerde. „Kom op, Hielke. Pak die beker!”

Om zijn krachten te sparen zei Hielke niets terug en knikte alleen maar.

Sietse liep langs de kant naar de finishlijn. Hielke reed nog steeds aan kop en was nat van het zweet. Hij sprintte zo hard dat niemand in het peloton hem meer kon bijhouden.

Ook Louw niet. „Pfff. Zo’n eind ga ik echt nooit meer fietsen, dan ga ik veel liever varen.”

Bij het Raadhuisplein nam Gerben de microfoon van de burgemeester over om verslag uit te brengen van de finale.

„Het wordt nu erg spannend,” riep de boerenknecht. „Sietse Klinkhamer snapt de spelregels blijkbaar niet, want hij loopt met zijn fiets aan de hand. De bedoeling van wielrennen is echt dat je dat op een fiets doet, Sietse!”

„Ha ha, lolbroek,” zei Sietse, die van een afstand kwam aanlopen, geïrriteerd.

„Hielke Klinkhamer gaat nu aan de leiding. Hij kijkt om, maar zal waarschijnlijk niet meer ingehaald worden door de

rest. Hij komt steeds dichterbij en daar is hij over de finishlijn. Dames en heren, een groot applaus voor Hielke Klinkhamer! Hij is de winnaar van De Omloop van Lenten.” Hielke kwam lachend over de finish en stak zijn handen triomfantelijk in de lucht. Fotografen schoten plaatjes van de winnaar, die doodvermoeid afstapte.

Sietse was zo sportief om zijn broer te omhelzen.

„Gefeliciteerd. Jij was de beste.”

De winnaar werd ook geknuffeld door zijn trotse ouders en van Gerben Zonderland kreeg hij een klap op zijn schouder en een hand.

„Ik feliciteer je van harte,” zei Gerben. „Straks draaien we de rollen om, want bij de senioren ben ik de beste,” schepte hij op. „Kun jij mij een hand geven.”

„Pas jij maar op met je grote mond,” zei Hielke. Hij hijgde nog steeds na van de zware krachtsinspanning. „Het parcours is best lastig. Vooral de zandweggetjes; het kost veel kracht om daarover te fietsen. En op het stuk naar het Raadhuisplein heb je last van tegenwind. Daar kom je bijna niet vooruit.”

„Daar maak ik me niet druk om,” zei Gerben. „Ik heb het parcours goed bestudeerd. Straks word ik zo fris als een hoentje gehuldigd als de winnaar van De Omloop van Lenten. Let maar op.”

Voordat bij de senioren het startschot viel, fluisterde Hielke iets in het oor van zijn broer.

„Oké, dat doen we,” fluisterde Sietse terug.

De tweeling verdween uit het zicht van de toeschouwers die bij de startlijn stonden.

„Wat gaan jullie doen?” vroegen hun ouders, die een eind verderop langs het parcours stonden.

„Op een rustig plekje even uitrusten en napraten,” verzon Sietse.

Even later hoorden ze van een afstand de knal van het startpistool. Gerben, Jaap, de Leidse studenten en de overige deelnemers gingen van start. Tot ieders verbazing ging Gerben er als een speer vandoor.

„Hé Gerben, verdeel je krachten een beetje,” riep een van de studenten. „Straks kunnen we je uit de berm oprapen als je van je stokje gaat.”

„Dan moet je meteen aan de zuurstoffles,” grapte Johan. Maar Gerben reageerde niet en sprintte alsof het een heel korte wedstrijd was. Na vijf bochten zag hij dat niemand hem meer kon zien. Er kwam een brede grijns op zijn gezicht en hij sloeg stiekem een klein straatje in. Hij kwam achter hotel De Gouden Leeuw uit. Toen hij net de bocht om wilde, stonden Hielke en Sietse hem midden op straat op te

wachten. „Hè? Jullie hier?”

„Dat had je niet verwacht, hè?” riep Sietse. Hij deed net alsof hij veldwachter Zwart was en stak een hand in de lucht. „Je hebt je vergist, Gerben, de route van de wielervedstrijd loopt hier niet langs. Je had even hiervoor rechtdoor moeten gaan.”

„O, o, eh...” stotterde Gerben en hij kreeg een nog roder hoofd dan hij al had. „Wat stom van mij. Maar ja, als ik nu terugga, fiets ik helemaal achteraan. Zal ik hier maar gewoon rechtdoor gaan en de volgende ronde weer het officiële parcours volgen?”

„Nee,” zei Hielke. „Want zo snij je een heel stuk van de route af. Jij bent een gemene valsspeler.”

„Oké, jullie hebben gelijk,” gaf Gerben toe. „Maar ik wilde zo graag winnen. Iedereen denkt dat ik een heel goede wielrenner ben.”

„Nee hoor. Iedereen weet donders goed dat jij tijdens het kampvuur weer een van je sterke verhalen vertelde,” zei Hielke streng. „En nu ga je af als een gieter.”

Gerben zeurde toch nog even door. „Maar zou het niet ontzettend grappig zijn als ik de wedstrijd zou winnen omdat ik de helft van de route oversla?”

„Nee, ik zie de lol er niet van in. Je kunt beter sportief verliezen, dan onsportief winnen,” vond Sietse.

„Goed, goed. Jullie hebben gelijk. Ik ga wel terug en sluit netjes achter aan. Ik hoop dat het me lukt om bij het peloton aan te klampen.” Hij draaide zich bij de achteruitgang van het hotel met fiets en al om en kwam met zijn voorwiel in een struik terecht. „Hé, wat is dat?” Gerben trok uit een struik een stukje rode stof dat aan een doorn vastzat. „Hebben ze hier laatst een speurtocht gehouden of zo?”

„Niet dat ik weet.” Sietse bekeek het stukje stof goed. „Het lijkt wel van een boerenzakdoek,” merkte hij op. Hij keek naar de achterdeur van het hotel. „Misschien is het de zakdoek van een van de dieven die het schilderij gestolen hebben. Die had natuurlijk zo veel haast dat hij de struik niet zag en met zijn zakdoek vast kwam te zitten in de doorns.” Hielke dacht diep na. „Heeft Jaap ook niet zo’n zakdoek?” Gerben knikte.

„Zie je wel! Jaap is de dief.”

„Ja hoor, veldwachter Zwart,” plaagde Gerben. „Jullie fantaseren er maar lekker op los. Jaap doet zoiets niet. Het is een gouddeerlijke jongen.”

„Maar jij kent hem toch helemaal niet zo goed?” beweerde Sietse.

„Dat kan wel zijn, maar ik heb voldoende mensenkennis om te weten of ik iemand kan vertrouwen of niet. En trouwens, er

zijn in Lenten zeker wel honderd boeren die zo'n zakdoek hebben. Ik ook, maar ik heb heus geen schilderij gestolen." Gerben schudde geïrriteerd zijn hoofd. „Ik ga weer fietsen. Jullie zoeken het maar lekker uit." De boerenknecht van Jellema ging met duidelijke tegenzin weer op weg.

Hielke en Sietse renden een eindje mee terug om te zien of Gerben woord zou houden.

Toen hij weer op het officiële parcours kwam, fietste Gerben bijna tegen Jaap aan. „Ha, die Jaap. Ben je alleen? Ben je weggesprint uit het peloton en op weg naar de eindzege?"

Jaap pufte. „Was het maar waar. Ik kan het tempo echt niet bijbenen. In de eerste ronde kon ik al niet met het peloton mee. Ik ben de allerlaatste."

„Laten we elkaar dan maar gezelschap houden," stelde Gerben voor.

En zo reden ze samen in een rustig tempo verder.

Sietse had intussen het stukje zakdoek in de zak van zijn sportbroek gestoken. „Dit lijkt me een belangrijk aanknopingspunt voor het oplossen van de kunstroof. We gaan morgen meteen uitzoeken van wie de zakdoek is, ook al mag het niet van Zwart."

De twee jongens slenterden op hun gemak weer terug naar het Raadhuisplein.

Ongeveer twee uur later denderde het peloton door het centrum van Lenten. Het liep uit op een massasprint, omdat geen enkele wielrenner had kunnen ontsnappen. Vlak voor de finish gingen vier studenten samen aan kop.

„Kijk, daar is Casper,” wees Sietse. „Die mag van mij wel winnen. Hij is tenslotte ook helemaal uit Leiden op de fiets naar Lenten gekomen.”

Hielke was het daar helemaal mee eens en moedigde Casper luid aan.

Het werd een superspannende sprint. Uiteindelijk ging Casper met een paar centimeter verschil net voor de andere drie over de streep. Enthousiast klapte het publiek voor de winnaar.

„We gaan meteen over tot de prijsuitreiking,” zei de burgemeester. „Voor de winnaar bij de jeugd heb ik een prachtige beker, beschikbaar gesteld door Sieger Siegertsma.” Paulien Wijnstra was er ook. Zij was een goede vriendin van de twee jongens. Ze droeg een mooie jurk en had haar gezicht zelfs opgemaakt.

„Wat zou Paulien daar naast de burgemeester doen?” vroeg Hielke zich hardop af.

„Geen idee.” Opeens begon Sietse te lachen. „Oei. Heb je wel eens van een rondemiss gehoord?”

„Nee. Wat is dat?” vroeg Hielke.

„Wacht maar af.” Sietse wreef zich in zijn handen.

„Wil Hielke Klinkhamer op het podium komen?” vroeg de burgemeester.

Hielke kwam trots naar voren. De burgemeester gaf de grote beker aan Paulien.

Zij gaf die daarna weer door aan Hielke. „Gefeliciteerd,” zei ze.

„Dankjewel. Wat leuk dat jij de beker mag uitreiken.”

Paulien glimlachte. „Ja, wat een eer, hè?”

Hielke hield de beker vast en strekte zijn armen, zodat het publiek de trofee goed kon zien. Hij kreeg als de nummer één van de wedstrijd ook nog een medaille van Paulien.

Ze fluisterde Hielke in zijn oor: „Ik ben de rondemiss. Het is de bedoeling dat ik je drie zoenen geef.”

„Echt waar?” glom Hielke. „Kom maar op.”

Ook Casper, de winnaar bij de senioren, kreeg een prachtige beker en een medaille. Behalve zoenen van een andere, volwassen rondemiss kreeg hij een fles champagne, die hij meteen liet knallen. Hij spoot de champagne voor een groot deel in het publiek, dat aan de kant sprong om niet nat te worden.

Na de prijsuitreiking wenste de burgemeester iedereen een

goede reis. „Bedankt voor uw komst. Ik vond het erg gezellig. En voor nu: wel thuis.”

Iedereen wilde vertrekken, toen Hielke de burgemeester erop wees dat de wedstrijd eigenlijk nog steeds niet was afgelopen.

„Echt niet?” vroeg hij verbaasd.

„Nee,” zei Hielke. „Gerben en Jaap zijn er nog niet. En ze hebben zo veel achterstand dat het nog wel een poosje kan duren voor ze binnenkomen.”

„Dat is waar ook. Helemaal vergeten.” De burgemeester sprak het publiek nog een keer toe. „Beste mensen, er zijn twee wielrenners die nog moeten arriveren. Heeft u nog een kwartiertje geduld?”

Sommige mensen mopperden en gingen toch naar huis, maar de meeste bleven langs de kant staan. Ze juichten hartstochtelijk voor de twee achterblijvers.

„Het lijkt wel of ik pap in m'n benen heb,” mopperde Gerben.

„Dat is nog niet zo erg,” kreunde Jaap, die naast Gerben fietste. „Mijn benen lijken wel van lood. Als het zo doorgaat, kan ik nooit meer lopen. Ik meld me vast af voor mijn werk morgen.”

„Mooi niet,” zei Gerben. „Ik moet morgen weer zeilles

geven. Jij loopt stage, dus moet je vol aan de bak.”

„Hé, wees eens aardig voor elkaar,” riep Sietse, die een stukje met de knechten meerende om ze aan te moedigen. „Jullie vonden elkaar toch zo grappig?”

Gerben zuchtte diep. Hij was helemaal uitgeput. „Ik vind momenteel niets meer grappig.”

Na nog een rondje, dat eindeloos leek te duren, kwamen Gerben en Jaap moegestreden over de finish.

HOOFDSTUK VII

Hielke en Sietse komen hun afspraken niet na

De kunstroof was ook de dag na de wielervedstrijd nog steeds het onderwerp van gesprek in Lenten.

Aan de ontbijttafel schudde Sietse zijn hoofd. „Waar zou dat schilderij nou gebleven zijn? Het moet gewoon nog in Lenten zijn, want er is zo veel politiecontrole. De dieven hebben het hier vast ergens verstopt. Maar waar? Zullen we op onderzoek uitgaan, broertje? Ik heb ook dat stukje stof van die zakdoek nog. Misschien vinden we daardoor de daders wel.”

Vader Klinkhamer pakte de krant. „Bemoei je maar nergens mee,” adviseerde hij zijn zoons.

Op de voorpagina stond met grote letters: Nog steeds vraagtekens rond kunstroof.

„Dit is geen beste zaak. Op zo’n manier krijgt Lenten een slechte naam. Dan kan ik als voorzitter van de plaatselijke VVV nog zo mijn best doen, maar als er negatieve berichten in de krant blijven verschijnen, zullen veel toeristen volgend jaar wegblijven.” Hij vouwde de krant dicht en gaf die aan zijn vrouw.

„Kijk. Zwart staat in de krant,” zei ze met een blik van herkenning. Ze las voor: „De kunstroof houdt heel Lenten nog steeds in zijn greep. De politie tast in het duister. Veldwachter Zwart maakt inmiddels vele overuren. Ik ben dag en nacht met de zaak bezig,” aldus Zwart. „Ik zal niet rusten voordat de zaak is opgelost Het schilderij moet nog ergens in Lenten zijn.” De veldwachter heeft nog meer hulp gekregen van agenten uit de omgeving Zwart...”

„Hé. Hoor ik daar mijn naam?”

Moeder Klinkhamer stopte met lezen. „Wat gezellig, veldwachter. U staat tegenwoordig bijna elke dag in de krant.”

v

Zwart maakte een wegwerpgebaar. „Ik word er helemaal gek van. Journalisten uit het hele land willen weten of ik de kunstroof al heb opgelost. Helaas niet En ik heb bijna geen aanknopingspunten meer. Er zijn wat collega’s die verdachte personen extra in de gaten houden, maar het heeft nog niet tot een doorbraak in het onderzoek geleid.”

„Ga zitten. Ik schenk even koffie in.”

„Graag,” knikte de veldwachter. „Ik heb de laatste tijd zo veel overuren gemaakt, dat ik wel toe ben aan een koffiepauze.”

„Ik vind Jaap nog steeds erg verdacht,” zei Hielke.

Zwart zuchtte diep. „Hem houden we ook speciaal in de

gaten, maar dat heeft niets opgeleverd. Eigenlijk heeft nog helemaal niets iets opgeleverd. Terwijl het schilderij toch ergens in de buurt moet zijn. Er zijn controles op de wegen en agenten doorzoeken auto's en vrachtwagens. Mede door de medewerking van de politiekorpsen in de omgeving weten we bijna zeker dat het schilderij niet naar het buitenland is gesmokkeld."

Na het tweede kopje koffie stond Zwart op. „Bedankt De plicht roept. Ik ga weer aan het werk.” Hij richtte zich tot de broers. „En denk eraan: jullie gaan de komende dagen niet meer op onderzoek uit.”

„Nee hoor,” zei Sietse beleefd. „Dat hebben we u toch beloofd?”

„Mooi zo. We moeten voorkomen dat er nog meer mensen vals worden beschuldigd.”

Nadat Zwart vertrokken was, vroeg de tweeling aan hun ouders of ze met de Kameleon mochten varen. „Of moeten we helpen met de afwas?”

Moeder Klinkhamer schoot in de lach. „Ach, nee. Dat doe ik zelf wel. Het is tenslotte ook vakantie voor jullie. Gauw wegwezen, voordat ik jullie vraag om me de hele dag in het huishouden te helpen.”

De twee jongens gingen de deur uit en renden naar de

Kameleon. Ze stapten in hun boot en voeren naar de boerderij van Jellema. Onderweg kwamen ze op het meer het onbekende echtpaar weer tegen.

Hielke pakte snel zijn verrekijker. „Het is niet waar.”

„Wat is er?” vroeg Sietse, die aan het roer zat.

„Geloof het of niet, maar ik zie een schilderij in de boot liggen.”

„Echt waar?” Sietse kon het bijna niet geloven.

Hielke knikte. „Misschien schildert een van hen wel voor zijn hobby, net als die man die we aanhielden.”

„Laten we toch maar even kijken,” stelde Sietse voor.

„Dat kunnen we toch niet doen,” vond Hielke. „Zwart wordt woest als we ons met zijn onderzoek bemoeien.”

„Zwart hoeft het toch niet te weten?” Sietse rechte zijn rug.

„Kom op, we zetten de achtervolging in.”

„Oké, maar als we een bekeuring krijgen van Zwart, betaal jij hem.”

Sietse haalde zijn schouders op. „Mij best.” Hij duwde het gaspedaal dit keer niet helemaal in. De Kameleon bleef ongeveer honderd meter achter het echtpaar varen om niet op te vallen. Na een tijdje zagen ze dat het stel afmeerde bij de aanlegsteiger van boer Krol. Ze stapten uit. De vrouw haalde het schilderij voorzichtig uit de boot. Samen met haar

man liep ze naar het weiland van de boer. Daar stond een grote caravan.

Hielke en Sietse volgden op een afstandje.

„Wat een heerlijk weekje hè, schat?” hoorden ze de vrouw tegen haar man zeggen.

„Nou, zeker!” antwoordde de man. „Ik zie de toekomst zonnig in. Wat goed dat we deze stap hebben genomen. Als alles lukt, hebben we straks geld genoeg.”

„Ik hoop het,” zei de vrouw.

„Hoor je dat?” fluisterde Sietse tegen zijn broer. „Ze krijgen ergens veel geld voor! Dat is vast het gestolen schilderij. Dat gaan ze natuurlijk voor veel geld verkopen.” Hij ging samen met zijn broer een stukje bij de caravan vandaan achter een paar struiken zitten. „Die lui zijn vast de twee dieven.”

Hielke knikte. „Ongelooflijk dat we niet eerder in de gaten hadden dat zij achter de kunstroof zaten. Wat een waardeloze speurders zijn wij.”

Sietse haalde zijn schouders op. „Maar dat kunnen we nu goedmaken.”

Aan de caravan was een voortent bevestigd. Bij de tafel en de twee campingstoeltjes was het een grote rommel. Op tafel lagen etensresten, maar ook schilderspullen.

Toen het echtpaar bij de caravan aankwam, ging de man naar

binnen. De vrouw liep met het schilderij naar de achterkant van de caravan. Daar zette ze het doek weg onder een zeil.

Daarna ging ook zij de caravan in.

„Kom mee,” fluisterde Sietse. „We sluipen er stiekem naartoe. Even kijken wat voor schilderij ze onder dat zeil gezet heeft.”

De twee nieuwsgierige jongens slopen op hun doel af. Sietse wilde net het zeil loshalen, toen hij merkte dat de vrouw uit het raampje keek. Hij dook plat op de grond en schoof op zijn buik onder de caravan. „Pfff. Gelukkig heeft ze me niet gezien,” fluisterde hij geschrokken.

Ook Hielke kroop zachtjes onder de caravan. „Je was net op tijd.”

Vanuit zijn schuilplek probeerde Sietse alsnog het zeil los te maken. „Zie je wel?” fluisterde hij. „Er staan een heleboel schilderijen! Misschien hebben ze in andere plaatsen ook schilderijen gestolen.”

„Zie je het schilderij van Teun van Weegen erbij?” vroeg Hielke zacht.

Sietse kroop onder de caravan vandaan en bekeek heel voorzichtig de doeken. „Nee, dat zie ik er zo snel niet tussen staan. Maar ja, dat zetten ze natuurlijk ook niet buiten neer. Veel te kostbaar. Ze hebben het vast in de caravan verstopt.”

„Dat denk ik ook. Wat gaan we doen?” vroeg Hielke.

Hij voelde hoe zijn hart tekeering. „Zal ik proberen ze uit de caravan te lokken, dan kun jij binnen kijken.”

„Nee, we waarschuwen Zwart,” zei Sietse.

„Maar straks is hij boos op ons, omdat we toch weer op onderzoek zijn uitgegaan.”

„Niet als wij de echte daders hebben gevonden,” was Sietses overtuiging.

Hielke knikte. „We gaan met een omweg terug naar de boot. Anders zien ze ons.”

Zo stil mogelijk liepen de twee jongens bij de caravan vandaan en vervolgens met een grote boog terug naar de Kameleon.

Sietse gaf vol gas, zodat de romp van de boot een eind omhoogkwam. Het water dat door de snelheid van de boot werd weggespoten, veranderde in wit schuim.

In het dorp moest het tweetal op zoek naar de veldwachter.

Hij zat niet achter zijn bureau.

De twee jongens zagen hem bij slager Kramer vandaan komen.

Zwart was slechtgehumeurd. „Niemand heeft iets gezien, ook de slager niet. Als het zo doorgaat, wordt deze zaak nooit opgelost.”

„Maakt u zich maar geen zorgen,” zei Sietse opgetogen. „We

hebben de daders gevonden! Hielke en ik zijn ze gevolgd. Het is een echtpaar en ze gedragen zich al een tijdje heel verdacht. Eerst zagen we ze in de struiken stiekem aantekeningen maken. Vervolgens namen ze zeilles bij Gerben, terwijl ze allang konden zeilen.”

„Ja, en toen zagen we ze vandaag met een schilderij,” vulde Hielke aan. „Dus toen zijn we ze gevolgd naar hun caravan. Die staat achter in het weiland bij boer Krol. We hebben ze ook afgeluisterd. Het ging over hun toekomst met veel geld. En bij hun caravan hebben we allemaal schilderijen gevonden. Die gaan ze vast in het buitenland verkopen.” Zwart fronste zijn wenkbrauwen en schudde zijn hoofd. „Jullie hadden beloofd je niet meer met het onderzoek te bemoeien.”

„Klopt, maar we kwamen ze toevallig op het spoor,” legde Sietse uit.

„Weten jullie zeker dat ze het schilderij van Van Weegen hebben gestolen?”

„Niet helemaal. We zijn zo snel mogelijk naar u toe gegaan. Maar ze hadden het er wel over dat ze binnenkort veel geld zouden hebben,” herinnerde Hielke zich.

„Dan ga ik met jullie mee,” zei de veldwachter opgelucht.

„Start de motor maar. Ik hoop voor jullie dat het geen loos

alarm is. Anders zwaait er wat.”

De jongens liepen trots naar hun boot.

Hielke vond het vervelend dat hij zo lang Jaap als de dader had beschouwd. „Gelukkig hebben we dadelijk het bewijs in handen.”

Zwart ging op het bankje zitten en controleerde of hij twee paar handboeien en zijn bonnenboekje bij zich had.

Sietse ging snel op weg en duwde het gaspedaal helemaal in. Hij had de route al zo vaak gevaren dat hij in recordtijd bij boer Krol arriveerde.

Hielke legde aan. „Zullen we naar de caravan sluipen?”

„Nee hoor. Dat is nergens voor nodig,” vond de veldwachter.

„Ze kunnen toch niet meer vluchten. Hier zijn overal weilanden, dus verstoppert heeft ook geen enkele zin.” Met grote stappen liep hij op de caravan af.

De twee jongens volgden hem nieuwsgierig. Zwart klopte hard op de deur.

De vrouw deed open. „Ja? Wat is er?” vroeg ze verbaasd.

„Ik onderzoek de diefstal van het schilderij van de heer Teun van Weegen. Dat schilderij is een vermogen waard. Ik heb aanwijzingen gekregen dat u en uw man misschien wel de daders zouden kunnen zijn.”

„Wat?!” De vrouw riep haar man erbij. „Denk je rustig op

vakantie te gaan in Lenten om je toekomstplannen uit te werken, krijgen we een overrijverige politiemann aan de deur. We hebben heus niets gestolen.”

„Dat zal dan blijken uit mijn onderzoek. Het is enkele mensen opgevallen dat u zich vreemd gedroeg in ons dorp. Stiekem aantekeningen maken in de struiken, zeilles nemen terwijl u al gevorderde zeilers bent... Bovendien heeft men u horen praten over veel geld. En u bent gezien met een schilderij.”

Het echtpaar schoot hard in de lach.

„Dat klopt allemaal,” gaf de vrouw toe. „Alleen niet uw conclusie dat we het schilderij van Van Weegen hebben gestolen. Kom even binnen, dan zal ik alles uitleggen.”

Zwart en de tweeling gingen de caravan in en schoven aan op een smal bankje tegenover het echtpaar.

„We komen uit Rietdorp,” vertelde de vrouw.

„We dromen er al jaren van om een eigen zeilschool te beginnen. We zijn hier om wat onderzoek te doen. Mijn man heeft inderdaad aantekeningen gemaakt, over de zeilschool in Lenten. Hoeveel boten ze daar hebben en wat de opbrengst zou zijn als je die een paar keer per dag zou verhuren.”

De man ging verder met de uitleg. „En die les hebben we genomen om een idee te krijgen over hoe er hier zeilles

wordt gegeven. Maar we hebben ons geld weer teruggevraagd, want de kwaliteit van die les leek nergens op. Wat een boer was die leraar, dat kunnen wij honderd keer beter.”

Sietse knikte en dacht terug aan de les die Gerben met behulp van het boek had gegeven.

„Die opmerking over de toekomst ging over onze nieuwe zeilschool,” verduidelijkte de man. „We willen in Rietdorp zo’n school beginnen. Er is daar vast veel vraag naar zeillessen, want er komen ’s zomers steeds meer toeristen naar Rietdorp. Dus daar willen we geld mee gaan verdienen.” De veldwachter krabde zich achter zijn oren.

Hielke en Sietse waren sprakeloos.

„Maar waarom loopt u hier dan met een schilderij rond?” merkte Zwart op. „Dat heeft toch niets met uw toekomstplannen te maken?”

„Nee, dat klopt. Maar ook dat is heel simpel,” zei de vrouw. „Schilderen is mijn hobby, ik doe het al jaren. Vanmiddag heb ik op een beschut plekje bij het meer heerlijk zitten schilderen. Wilt u mijn doeken misschien even bekijken?” Samen liepen ze naar buiten, waar de vrouw het zeil van de zes schilderijen af haalde. „Allemaal in deze vakantie geschilderd. En? Wat vindt u ervan?”

„Geweldig. Wat prachtig.” De veldwachter keek met

bewondering naar de doeken.

„Dank u wel. Misschien hou ik ook nog wel eens een expositie. In onze nieuwe zeilschool,” zei de vrouw. „Kan ik u iets te drinken aanbieden?”

„Nee, dank u wel,” zei Zwart. „We gaan er maar weer eens vandoor. Met het onderzoek naar de kunstroof kom ik helaas geen steek verder.”

„Succes ermee.” De vrouw onderdrukte een lach en zwaaide het teleurgestelde drietal uit.

„Succes met jullie nieuwe zeilschool,” zei Sietse nog.

„Als jullie willen, mogen jullie volgend jaar een gratis les in Rietdorp volgen,” stelde de man voor.

„Nee, dank u,” merkte Hielke op. „We varen liever in onze motorboot.”

Onderweg naar het dorp zweeg Zwart de hele tijd. Hij staarde voor zich uit, terwijl hij zachtjes zuchtte. Even later zetten de twee jongens Zwart af bij het politiebureau.

„Echt balen voor Zwart,” vond Sietse.

„En voor ons,” treurde Hielke. „Zullen wij naar Jaap gaan? Misschien heeft dat stukje rode stof van zijn zakdoek toch iets te maken met de diefstal. Dan hebben we vandaag ook een beetje goed nieuws voor Zwart.”

De jongens gingen weer op weg naar de boerderij van

Jellema. Het hulpje van Gerben was de koeien aan het melken. Sietse zag meteen dat hij zijn grote rode zakdoek niet meer om zijn hals had. Ook Hielke viel het onmiddellijk op.

„Zie je wel,” fluisterde Sietse tegen zijn broer.

„Ha, die jongens,” begroette Jaap hen vriendelijk. „Willen jullie in de keuken even een pak cacao en een lepel pakken?

Dan maak ik van de verse melk in deze emmer chocolademelk. Kan ik Gerben straks mooi op de kast jagen. Denkt hij dat de koeien ziek zijn, omdat ik zogenaamd chocolademelk uit de uiers krijg.”

„We hebben geen zin in grappen,” zei Sietse serieus. „Ben jij toevallig jouw rode zakdoek kwijtgeraakt?”

Jaap reageerde verbaasd. „Nee, niet dat ik weet. Hebben jullie er eentje gevonden dan?”

Hielke schudde van nee.

„Waarom zit die zakdoek niet om je nek, net als anders?” wilde Sietse weten.

„Moet ik dan elke dag een rode zakdoek dragen? Waar slaat dat op?”

„Gerben heeft bij de achteruitgang van het hotel een stuk van een rode zakdoek gevonden.”

De broers keken Jaap doordringend aan.

„Ho, wacht eens even. Denken jullie dat ik daar geweest ben?”

Dat ik het schilderij heb gestolen? Nou breekt mijn klomp.”
Jaap keek boos voor zich uit „Jullie zijn hartstikke gek geworden. Kom maar eens mee.”

De jongens liepen nieuwsgierig achter Jaap aan.

„Waar neemt hij ons mee naartoe?” fluisterde Hielke.

Sietse haalde zijn schouders op.

„Kijk daar maar eens.” Jaap liep naar een van de waslijnen en wees. „Wat hangt er tussen het ondergoed en mijn blauwe overall?”

„Een rode zakdoek,” zag Sietse.

„Precies,” zei Jaap. „Ik heb maar één rode zakdoek. Die hangt óf aan de lijn óf om mijn nek. En kijk maar eens rustig van dichtbij. Die zakdoek is nog heel.”

„Je hebt gelijk,” gaf Hielke toe.

Sietse behield zijn twijfels. „En hoe verklaar je dan dat het neptelefoontje over de gestolen koeien hiervandaan kwam?

Heeft Jellema dat gedaan? Ha! Laat me niet lachen!”

Jaap dacht diep na: „Hé, wacht eens... Wanneer moet dat telefoontje ook al weer zijn geweest? Stom dat ik daar niet eerder over heb nagedacht. Er zijn twee mannen langs geweest. Die hebben het vast gedaan!”

„Wie waren dat dan?” vroeg Sietse.

„Net voordat ik naar het dorp wilde fietsen, kwamen er twee

kerels langs. Eentje had hoge nood en vroeg of hij naar het toilet mocht.”

„En de ander?” wilde Sietse weten.

„Met hem heb ik even moppen getapt. Hij was erg grappig. Hij vertelde mij het verhaal over die twee zandkorrels die elkaar tegenkomen in de woestijn. De ene zandkorrel zegt: „Wat een drukte hier.’ Zegt die ander...”

„Alsjeblieft, Jaap,” kwam Hielke ertussen. „Wat gebeurde er toen?”

„Nou, toen zei die andere zandkorrel...”

Hielke werd ongeduldig. „Nee, Jaap. Ik bedoel: wat gebeurde er op de boerderij?”

„Niets. Na vijf minuten kwam de boer die nodig naar de wc moest, weer opgelucht naar buiten en toen zijn ze samen weggegaan.”

„Weet je wie het waren en waar ze naartoe gingen?” vroeg Hielke door.

„Geen idee,” zei Jaap. „Ik ken hier in Lenten nog niet zo veel mensen.”

„Hoe zagen ze er dan uit?”

Jaap zuchtte luid. „Gewoon. Daar heb ik niet echt op gelet.”

Sietse dacht diep na. „Een man leidt Jaap af met flauwe mopjes, terwijl de ander net doet alsof hij naar de wc moet en

stiekem naar De Gouden Leeuw belt. Het zou me niets verbazen als zij de dieven zijn. In de tijd dat Zwart met ons naar Jellema ging, zijn ze allebei snel naar De Gouden Leeuw gegaan om het schilderij te stelen. Zo wisten ze zeker dat er geen bewaking was.”

„Wat stom dat ik dat niet heb gemerkt.” Jaap sloeg zichzelf met zijn vuist tegen het hoofd. „Nu je het zegt... Die man met wie ik even praatte, had een rode zakdoek om zijn nek. Dat herinner ik me omdat hij ook nog die mop vertelde van die twee zakdoeken die verkouden waren.”

„Laat maar zitten, Jaap.” Sietse kreeg een idee. „Wij komen straks terug. Ik haal mijn verzameling foto's op. Misschien zit er ook wel een tussen van de twee dieven en dan kun jij ze mooi herkennen.”

„Wat een goed plan,” vond Hielke.

Drie kwartier later waren de schippers van de Kameleon terug bij Jaap. Sietse had een hele stapel foto's bij zich en liet ze een voor een aan Jaap zien. Die herkende bijna niemand. Totdat Sietse hem een foto liet zien die hij tijdens de opening van de expositie had gemaakt.

„Ja. Die man ken ik.” Ook bij de volgende foto was er een blik van herkenning. „Dat was volgens mij de man die nodig naar de wc moest. O, wat stom. Ik heb ze inderdaad gezien bij

de opening van de expositie. Ze maakten een praatje met de kunstschilder.”

„Dat zijn de broers Van Groningen,” vulde Sietse aan. „Zij hebben het schilderij niet gestolen. We zijn daar stiekem in een schuur geweest, maar het schilderij lag er niet. We kregen later van Zwart op onze kop. Hij heeft ook de rest van de boerderij doorzocht. Naar die broers Van Groningen ga ik echt niet meer. Ik heb mijn lesje wel geleerd.”

„Ik ook,” gaf Hielke toe. „Kan het niet zijn dat een van de broers echt naar de wc moest?”

Jaap wist het ook niet meer. „Er moet toch iemand geweest zijn die vanuit de boerderij van de Jellema’s heeft getelefoneerd om Zwart weg te lokken uit De Gouden Leeuw?”

HOOFDSTUK VIII

Hielke en Sietse krijgen een goed idee en gaan naar het hol van de leeuw

De volgende dag gingen de twee jongens opnieuw op bezoek bij de kunstschilder. Ook de studenten waren in het hotel.

„Behalve feestvieren en wielrennen doen we ook aan cultuur,” legde student Johan uit. „We zijn bij de opening geweest en vonden de expositie zo mooi dat we voor de tweede keer terugkomen.”

„Dat is leuk om te horen,” zei de schilder. „Helaas kunnen jullie niet meer genieten van mijn mooiste schilderij.” Teun van Weegen knikte naar Hielke en Sietse. „Jullie vader hoeft geen spijt van dit initiatief te hebben, want de belangstelling is overweldigend. De pers heeft veel aandacht besteed aan mijn expositie en dat heeft tot de komst van veel bezoekers geleid. Ik ben nog steeds erg verdrietig over de diefstal, maar het doet me goed dat er zo veel mensen met me meeleven.” Ze liepen met z’n allen via de hal door naar de grote zaal. Teun van Weegen staarde verdrietig naar de lege plek op de muur.

„Heeft u de laatste dagen nog iets van veldwachter Zwart gehoord?“ vroeg Sietse.

De kunstschilder keek voor zich uit en schudde zijn hoofd.

„Hij heeft alleen maar slecht nieuws. De veldwachter is dag en nacht met de zaak bezig, maar heeft geen enkel aanknopingspunt meer.”

„Ik snap er helemaal niets van,” baalde Hielke. „Ook wij hebben onderzoek gedaan, maar ook ons is het niet gelukt de dader te pakken.”

„Morgen ga ik weer naar huis, misschien is de zaak tegen die tijd toch nog opgelost,” hoopte Teun van Weegen.

„Hoezo?” wilde Sietse weten.

„Gisteren is Omroep Friesland hier geweest om opnames te maken. Ze zenden het programma vandaag vanaf twaalf uur uit en daarna volgt elk uur een herhaling. Er wordt een oproep aan de kijkers gedaan om het te melden als ze iets weten. Ik heb foto's van het verdwenen schilderij aan de verslaggever van de omroep meegegeven.”

Hielke keek op zijn horloge. „Twaalf uur? Dat is over drie minuten. Zullen we bij de bar tv gaan kijken?”

„Goed plan.” Teun van Weegen bestelde aan de bar een lunch voor alle aanwezigen. „Als bedankje voor jullie betrokkenheid.”

Toen het Friese journaal begon, kwam de schilder meteen groot in beeld. Hij vertelde dat de veldwachter en zijn collega's de zaak goed onderzocht hadden, maar dat er nog steeds geen resultaten waren behaald. De cameraman liet tussendoor close-ups zien van de schilderijen die nog wel in De Gouden Leeuw hingen. Ook werd de foto van zijn beroemdste schilderij getoond. Intussen bracht de ober twee keer een dienblad vol met belegde broodjes.

Opeens verslikte Sietse zich toen het schilderij ‚Weg‘ weer in beeld kwam. „Dat is het!” zei hij met volle mond.

„Ja, hè hè,” zei Hielke. „Dat is inderdaad een foto van het gestolen schilderij.”

„Nee, dat bedoel ik niet. Ik ken die lijst ergens van.”

Hielke, de studenten en de schilder begrepen niets van Sietse's opmerking.

„Kom mee,” commandeerde Sietse. Met een vaart rende hij de trap af naar de expositieruimte. „Kijk eens goed naar die lijst, Hielke.” Sietse wees naar een willekeurig schilderij.

„Dat doe ik. Het is een gouden lijst met allemaal bolletjes erop. Alle schilderijen hebben zo'n lijst. Ze passen er perfect bij.”

„Die lijsten zijn behoorlijk duur,” zei de schilder, „maar daardoor krijgen de doeken wel een extra chique uitstraling.”

Hielke snapte nog steeds niet wat Sietse bedoelde. „Nou en? Wat is er zo raar aan een gouden lijst met bolletjes?”

„Denk eens na, broertje. Waar heb je zo’n lijst nog meer gezien?”

Nu begon het Hielke te dagen. „Wacht even. Bij Daan van Groningen en zijn broer Karei! In de schuur stond een schilderij met net zo’n lijst. Nou weet ik het weer. Jij zei dat het schilderij je bekend voorkwam, maar het was de lijst die je eerder had gezien!”

Sietse dacht even na. „Ik weet zeker dat er een ander schilderij in zat. Het was niet ‚Weg’. Dat zou ik herkend hebben.”

Hielke knikte. „Het doek in die lijst was prutswerk.”

De schilder begreep er niets van. „Waarom zou iemand alleen maar een lijst stelen? Dat zou betekenen dat het schilderij hier nog ergens moet zijn. Ik heb de expositieruimte wel honderd keer doorzocht, maar het is echt verdwenen.”

Ook voor Sietse was het een raadsel. „Ik kan me niet voorstellen dat iemand alleen maar op de lijst uit is, ook al is die erg duur. Het schilderij is misschien wel meer dan duizend keer zo veel waard. Kom op, Hielke. We gaan terug naar die twee boeren. Er klopt iets niet. Ze zijn kort voor de

overval bij de Jellema's geweest... Ze zouden makkelijk dat telefoonje gepleegd kunnen hebben. We moeten het verder uitzoeken."

„Zeker weten?" vroeg Hielke. „Zullen we niet eerst Zwart bellen?"

„Lijkt me geen goed plan," vond Sietse. „Hij heeft zelf de boerderij onderzocht. Hij gaat daar vast niet nog een keer kijken."

„Wat vindt u ervan?" vroeg Hielke aan de schilder.

„Tja." Teun van Weegen dacht na. „Je kunt later altijd nog naar Zwart toe. Als het loos alarm is, vertel je hem niets en als jullie zeker weten dat het mijn gestolen lijst is, kun je hem altijd nog bellen."

„Maar ik laat jullie niet alleen gaan," zei Johan. „Je weet nooit wat die boeren doen als jullie hen beschuldigen. Ik ga mee. Dan zijn we met z'n drieën tegen twee."

„Dat lijkt mij ook beter," vond de kunstschilder.

De beide jongens waren opgelucht en renden samen met Johan naar de Kameleon. Gespannen voeren ze naar de boerderij van de twee broers.

„We kunnen toch niet zomaar weer die schuur in?" vroeg Hielke zich af.

„Waarom niet?" wilde Johan weten.

Hielke zuchtte. „Straks worden we voor de tweede keer betrapd. Wie weet wat ze dan met ons doen.”

„Daar heb je gelijk in,” gaf Sietse toe. „Maar wat kunnen we anders? We sluipen er gewoon heel voorzichtig naartoe.”

„Ik heb een beter idee,” zei Johan opgewekt.

„Wat dan?” vroeg Sietse, die inmiddels met de boot bij de aanlegsteiger kwam.

Hielke legde de Kameleon vast.

„Heel simpel. Ik loop naar het huis en leid de twee boeren af. Jullie gaan intussen die schuur in om naar dat schilderij te kijken. Als inderdaad die dure lijst eromheen zit die verdwenen is uit het hotel, ligt het echte schilderij misschien ook nog ergens.”

„Wat ga je dan zeggen?” vroeg Sietse.

„Ik bedenk wel iets,” zei Johan. „Maak je om mij geen zorgen. Blijven jullie hier in het hoge gras maar even wachten.”

De jongens keken toe hoe Johan vrolijk fluitend naar de boerderij toe liep. De achterdeur ging open en de twee broers kwamen met een tafel tussen hen in naar buiten. Op het erf stonden nog meer meubels.

„Goedemiddag,” zei Johan beleefd. „Bent u bezig met de grote schoonmaak?”

„Nee, helemaal niet,” zei Daan van Groningen op bitse toon. „Mag ik me even voorstellen? Ik ben Johan, een van de Leidse studenten die hier op vakantie zijn. Ik ben voor een tentamen gezakt, dus nu moet ik in de vakantie extra werk doen. Ik hou daarom een onderzoek naar de evenementen in Lenten,” vertelde hij zonder blikken of blozen. „Wilt u misschien meedoen? Zullen we even op het terras in de voortuin gaan zitten?”

De twee boeren keken hem verbaasd aan.

„Nou, nee. We hebben helemaal geen zin in een onderzoek,” bromde Daan.

Maar zijn broer Karei vond het wel een goed idee. „Kom op, Daan. We zijn de hele dag al aan het sjouwen. Ik heb wel een pauze verdiend. Zal ik een glaasje fris inschenken?”

„Dat sla ik niet af,” zei Johan. Hij pakte uit de zak van zijn jasje pen en papier.

„Kom, dit is onze kans,” fluisterde Sietse.

Hielke knikte. „Stil zijn, anders horen ze ons.”

Muisstil slopen ze naar de schuur. Toen Karei naar buiten kwam met een dienblad met glazen en frisdrank, doken de jongens snel achter een struik. De tweeling wachtte tot de boer uit het zicht verdwenen was en sloop toen weer verder. Door de harde stemmen van de twee boeren konden Hielke en

Sietse het gesprek goed volgen.

„Vinden jullie dat er meer georganiseerd moet worden in dit dorp?” hoorden ze Johan vragen.

„Ik heb hier eigenlijk helemaal geen tijd voor,” zei Daan van Groningen humeurig. „We zijn erg druk om alles op tijd rond te krijgen.”

„Hoezo, alles rond te krijgen?” vroeg Johan.

„Nee nee, dat gaat je niets aan. Nou, vertel maar eens over dat onderzoek.”

„Ik doe het in opdracht van smid Klinkhamer,” loog Johan.

„Hij is voorzitter van de plaatselijke VVV. Hij wil weten hoe leefbaar Lenten is. Het is heel belangrijk. Wilt u de vragen die ik heb opgesteld beantwoorden?”

Karei knikte. „Oké, heel even dan. Begin maar.”

Een wit-grijze kat kwam tegen Johan aan zitten.

„Donder op, Zilver,” brieste Daan van Groningen.

De kat miauwde zielig en sprong van de bank af. Hij verdween in een van de stallen om op muizen te jagen.

De jongens waren inmiddels bij de schuur. Sietse deed voorzichtig de deur open en keek naar binnen. Een deel van de spullen was al uit de rommelige schuur gehaald.

„Ik durf eigenlijk niet zo goed naar binnen, jij wel?” fluisterde Hielke.

„Zolang Johan die twee aan de praat houdt, kan ons niets gebeuren,” zei Sietse zacht.

Ze slopen naar binnen. De schilderijen stonden er nog wel. Achteraan glom een gouden lijst.

Sietse haalde wat oud ijzer en de paar voorste schilderijen weg. „Ja, nu weet ik het zeker,” zei hij toen hij de lijst eens goed bekeken had.

„Ik ook,” beaamde Hielke. „Dit is de lijst van het verdwenen schilderij. Maar waar is het echte doek?”

Zo stil mogelijk doorzochten de jongens de schuur, maar ze konden het doek niet vinden.

Hielke liet zijn hand over het schilderij met de prachtige lijst gaan. „Wat lelijk hè?” zei hij tegen zijn broer. „Ik kan nog beter schilderen dan die twee boeren. Het lijkt wel of ze nooit eerder in hun leven een penseel hebben vastgehouden.”

„Ach, wij hebben ook niet vaak geschilderd,” merkte Sietse op.

„Ja, maar toch kunnen wij het veel mooier.” Hielke merkte dat het schilderij een beetje bobbelde. Links in de bovenhoek zat het doek iets los.

Sietse ging intussen bij de deur staan om te luisteren of Johan de twee boeren nog steeds aan de praat wist te houden.

„...vond ik zomaar een paar jongens in mijn schuur,” hoorde

hij Daan mopperen. „Ze waren zogenaamd op zoek naar dat gestolen schilderij, maar als ik ze hun gang had laten gaan, hadden ze mijn hele schuur leeggehaald.”

„O, dus u heeft het niet zo naar uw zin in Lenten?” vroeg Johan.

Sietse zag dat Johan steeds allerlei aantekeningen maakte. Boer Daan keek naar zijn broer en knikte van ja.

„Eh...Jawel hoor,” zei Karei. „We hebben het hier prima naar onze zin. We hopen hier nog lang te mogen wonen.”

„Goed om te horen,” vond Johan, die weer iets opschreef. In de schuur peuterde Hielke intussen voorzichtig aan het losse stukje in de hoek. Plotseling liet de bovenste laag los.

„Hé, wat is dat?”

Sietse draaide zich om en keek naar Hielke. Die keek met open mond naar wat er tevoorschijn kwam. Onder het lelijke schilderij zat een ander doek. Het was het gestolen schilderij van Teun van Weegen.

„Jeetje... Wat slim van die boeren. Ze hebben een ander schilderij over het echte schilderij geplakt. Geen wonder dat niemand het ontdekte. Gelukkig waren ze niet zo slim om ook de lijst te vervangen. Anders hadden we het raadsel nooit kunnen oplossen.” Hielke scheurde het laatste stuk van het nepschilderij los. „Die twee zijn er gloeiend bij. Ze wilden in

één klap schatrijk worden, maar dat feest gaat niet door.”

Sietse liep naar zijn broer toe om hem een schouderklopje te geven, maar stootte daarbij per ongeluk een oude verroeste ketel van een tafeltje.

Klabats!

„Hé, wat is dat in de schuur? Is daar iemand?” hoorden ze Karel buiten roepen. „Ik ga even kijken.”

Hielke en Sietse bleven stokstijf staan en keken elkaar angstig aan.

„Ik hoorde niets,” probeerde Johan de aandacht af te leiden.

„Ik wel!” bromde Daan.

De jongens hoorden geschuif van stoelen en daarna het naderen van zware voetstappen.

Hielke greep Sietse's arm beet. „Ai, nu worden we alweer betrap. Dit gaat helemaal mis!”

„Ssst,” deed Sietse en hij trok zijn broer mee naar een oude potkachel.

De twee jongens kropen erachter om zich te verstoppen.

Buiten hoorden ze nu ook Johan, die blijkbaar met de boeren meeliep naar de schuur. „Volgens mij was dat jullie kat. Die heeft vast iets omgestoten of zo. Zal ik even kijken?”

„Dat hoeft niet.” Daan van Groningen zuchtte en mopperde tegen zijn broer: „Hoe vaak heb ik jou niet gezegd dat je die

vervelende kat beter moet opvoeden?”

„Laat me toch,” bromde Karel van Groningen. „Zilver, waar ben je?” riep hij.

Zijn stem klonk nu vlak bij de schuur. Sietses hart klopte in zijn keel en Hielke werd lijkleek. De boer kwam de schuur in! Ze hoorden hoe hij de klink van de schuurdeur vastpakte. Piepend ging de deur half open; ze konden Karel van Groningen al zien staan. De jongens sloten hun ogen en hielden hun adem in.

„Daar!” hoorden ze Johan opeens uitgelaten roepen. „Kijk. Uw kat zit in die boom.”

Karel zuchtte en draaide zich om. „Rare kat! Ik dacht dat je in de schuur zat. Kom Zilver, ga maar mee naar binnen. Dan krijg je melk en wat brokken.”

„Ik moet er weer vandoor,” zei Johan. „Ik weet genoeg.” Hij liep bij de schuur vandaan.

„Wacht eens,” zei Daan van Groningen. „En je vragenlijst dan? Die ligt nog op tafel.”

„Eh... o, wat stom. Hoe kan ik mijn vragenlijst nou vergeten!” Johan liep snel terug naar de bank en pakte zijn papieren mee. „U heeft me erg goed geholpen, bedankt. Ik denk dat ik het tentamen over dat onderwerp met gemak zal halen.” Johan gaf de broers een hand en liep in de richting van de

Kameleon. Toen hij zag dat de mannen het huis in liepen, rende hij snel naar de schuur. „De kust is veilig,” fluisterde Johan door de deur.

Opgelucht kwamen Hielke en Sietse naar buiten.

„Dat was op het nippertje,” fluisterde Sietse.

„Zeg dat wel,” zei Johan zachtjes. „En?”

Hielke knikte. „Die twee boeren zijn de dieven van het schilderij. We gaan meteen naar Zwart.”

„Wacht,” zei Sietse. „Ik haal het schilderij. Dat nemen we mee als bewijs.”

Maar voordat hij de schuur in kon lopen, kwamen de twee boeren het huis uit. Ze sleepten een zware bank naar buiten. Daan zag Johan met de blonde tweeling bij de schuur staan. „Niet te geloven,” schreeuwde hij woest. „Wat doen jullie hier?” Hij greep een hark die tegen de muur stond en rende naar het drietal toe.

„Wegwezen,” riep Johan. „Als hij je daarmee te grazen neemt, lig je straks in het ziekenhuis.”

De drie renden zo hard ze konden naar de Kameleon. Hielke maakte de lijn los en Sietse startte de motor.

„Laat ik jullie hier nooit meer zien, stelletje bemoeiallen,” riep de boer.

„We komen terug!” beloofde Hielke. „Jullie zijn nog lang niet

van ons af.” Sietse gaf vol gas.

„Wat zouden ze eigenlijk met die meubels doen?” vroeg Hielke. „Zouden ze gaan verhuizen?”

„Ik vermoed dat ze willen vluchten,” bedacht Johan. „En nu we het bewijs hebben dat zij het schilderij hebben gestolen, zullen ze alleen maar meer haast maken. Kom op Sietse, we moeten zo snel mogelijk naar Zwart. Breek alle records!”

HOOFDSTUK IX

Hielke en Sietse krijgen hulp uit onverwachte hoek en ontmoeten een bokskampioen

Zodra ze in Lenten waren, meldden Sietse en Hielke hun grote ontdekking bij de veldwachter.

„Geweldig!” riep Zwart. „Op naar de boerderij van Van Groningen.”

„Succes,” zei Johan. Hij liet het boeven vangen liever aan Zwart over en ging weer naar zijn medestudenten toe.

Onderweg vertelden Hielke en Sietse precies wat ze hadden ontdekt. De veldwachter was erg blij met het slimme plan van Johan en de twee jongens. Sietse racete over het meer. Door de grote golven die de Kameleon veroorzaakte, deinden de roeiboortjes waar ze langs voeren hard op en neer.

„Hé, er staat nu ook al een verhuishwagen voor de deur,” zag Sietse, toen de boerderij in zicht kwam.

„Aha, de vermoedelijke daders lijken inderdaad uit Lenten weg te vluchten,” zei Zwart. „Daar gaan wij een stokje voor steken! Snel, Sietse!”

Maar ze zagen van afstand dat de klep van de wagen al

dicting. Daan van Groningen kroop achter het stuur en zijn broer zat al op de passagiersplek. Het portier sloeg dicht en de vrachtwagen reed het erf af.

„Te laat,” bromde de veldwachter. „Het heeft geen zin om achter een vrachtwagen aan te gaan rennen. Toch denk ik dat ze niet ver komen.”

„Waarom niet?” wilde Sietse weten.

„Omdat er buiten het dorp gecontroleerd wordt. Mijn collega's zullen de vrachtwagen ongetwijfeld aanhouden en doorzoeken. Dan vinden ze het schilderij vast.”

„Tenzij de boeren het op een geheime plek in de wagen verstopt hebben,” vreesde Hielke.

„Ach, dat zal wel meevallen,” zei Zwart. „Zo'n groot schilderij verstop je niet zo gemakkelijk. Je kunt hem niet in kleine stukjes uit elkaar halen.”

Dat waren de jongens met de veldwachter eens.

„Laten we naar de rand van het dorp varen,” zei Sietse. „Als we geluk hebben, zijn ze al in de boeien geslagen.”

Zwart knikte.

Sietse keerde de Kameleon en voer zo hard mogelijk terug.

„Kijk,” wees hij.

In de verte zagen ze aan de rand van het dorp de vrachtwagen staan met politieagenten eromheen.

„Leg gauw aan,” stelde Zwart voor. „Dan lopen we er stiekem naartoe. Als ze de Kameleon met ons erin zien, slaan ze vast op de vlucht.”

Het drietal kroop via de oever omhoog naar de weg. Vijftig meter verder stond de vrachtwagen. Twee politieagenten stonden bij de achterklep te praten met de twee vluchtende boeren.

„Gaat u verhuizen?” vroeg een agent.

„Ja,” knikte Daan van Groningen. „We zijn het zat hier in Lenten. Onze boerderij staat al te koop; we hebben een goede makelaar uit de stad ingeschakeld, dus we verwachten de boerderij snel te verkopen. Hoe eerder we uit Lenten weg kunnen, hoe beter. Onbetrouwbare lui hier. Al twee keer hebben onbekenden zomaar in onze schuur rondgesnuffeld.”

„In Lenten?” reageerde de andere agent verbaasd.

„Ja ja,” zei Daan. „Zo leuk is het hier niet. Laatst is ook al dat dure schilderij gestolen.”

„Daar weten we alles van,” merkte een agent op.

Hielke, Sietse en Zwart slopen voorzichtig dichterbij.

„We willen naar Rietdorp,” legde Karei van Groningen uit.

„Daar kunnen we binnenkort een grote boerderij kopen, wel twee keer zo groot als ons oude huis. In de tussentijd gaan we

bij een broer van ons wonen. Die heeft net als wij een boerenbedrijf, dus daar gaat ook ons vee naartoe.”

Daan werd ongeduldig. „Kunnen we verder rijden?”

„We moeten eerst de inhoud van de vrachtwagen controleren,” zei een agent.

„Eigenlijk hebben we nogal haast,” zei boer Daan. Hij keek op zijn horloge. „We moeten echt verder.”

De twee jongens en Zwart waren de vrachtwagen inmiddels tot op tien meter genaderd. Hielke en Sietse keken elkaar tevreden aan en balden hun vuisten.

Zwart pakte zijn wapenstok en liep naar het gezelschap toe.

„Dat komt slecht uit dat jullie haast hebben,” riep de veldwachter spottend, „want volgens mij moeten jullie voor lange tijd de cel in.”

De twee boeren schrokken en wilden snel in de vrachtwagen klimmen. Maar intussen waren Hielke en Sietse bij de portieren gaan staan.

„Jullie weer?” brieste Daan van Groningen. „Wat een vervelend gespuis.”

Hoewel de sleutel nog in het contact zat en de motor ronkte, konden de twee boeren niet meer instappen.

„Rennen!” riep Daan van Groningen naar zijn broer en hij wees naar het meer.

Ze wisten de agenten te ontwijken en renden van de weg af naar de oever. Ze hadden geluk dat er net een speedboot werd aangelijnd.

„Wegwezen,” brulde Daan. Hij gaf de verbaasde eigenaar van de boot een harde duw zodat die achterover in het water tuimelde.

Karei knoopte snel de lijn los en Daan startte intussen de motor. De boot stoof weg over het water en al snel waren de broers uit het zicht verdwenen.

Even leek het alsof de tweeling en Zwart van verbazing geen stap konden zetten.

Sietse kwam het eerst bij zijn positieven. „Wij gaan ze achterna! Kijkt u of het schilderij inderdaad in de vrachtwagen zit?” vroeg hij aan de veldwachter.

De twee jongens wachtten niet op antwoord en renden al naar hun boot. Sietse gaf vol gas en zette de achtervolging in. Door de vele boten op het water moest Sietse slalommen om aanvaringen te voorkomen.

„Hé, kijk uit,” riep een vrouw aan het roer van een jacht. Ze wees met haar wijsvinger naar haar voorhoofd.

„Sorry,” riep Sietse. „We hebben heel veel haast.”

Na een tijdje veerde Hielke op. „Kijk daar! Daar is de speedboot. We moeten nog ongeveer tweehonderd meter

inlopen.”

„Makkie, dat redden we zo,” zei Sietse stoer. Hij kwam steeds dichterbij met de Kameleon.

„Nog even en dan hebben we de dieven te pakken!” riep Hielke opgewonden. „Nog een paar meter maar...”

In de boot van de dieven keek Karei van Groningen angstig achterom. Hij voelde blijkbaar aankomen dat hun ontsnapping een zinloze missie was. Maar op het moment dat Sietse vlak naast de speedboot was, begon de motor van de Kameleon te pruttelen.

„Wat is dat?” schrok Hielke, die bijna zijn evenwicht verloor.

„Is de benzine op?”

„Nee, dat kan niet.” Sietse zag dat de snelheid van de boot snel afnam.

De motor deed niets meer. De afstand tot de speedboot met de twee boeren werd snel groter.

„Ik heb de tank vanmorgen nog bijgevuld. Nee hè, ik ben bang dat de motor in de soep is gedraaid! Hadden we de boot nou maar laten nakijken... Nu ontsnappen ze toch nog!”

„Hebben jullie pech?” Een bejaard echtpaar in een speedboot voer met een slakkengangetje naast de Kameleon.

„Ja, onze motor is kapot,” antwoordde Sietse. „Maar we waren juist twee dieven op het spoor. Ze hebben een kostbaar

schilderij gestolen. Mogen we misschien uw boot gebruiken om achter ze aan te gaan?”

„De boot is niet van ons, maar van onze zoon,” zei de oude man. „Van mij hoeft dat racen niet zo; ik vaar er liever rustig mee. Ik vind het leuk om gewoon een beetje rond te dobberen.”

Maar zijn vrouw wenkte. „Kom er maar gauw in! Volgens m’n zoon kan deze boot met gemak meer dan zestig kilometer per uur. Dus wie weet halen jullie ze nog wel in. Wat een avontuur...”

„Bedankt!”

Hielke gooide vlug het anker van de Kameleon uit. Daarna sprongen de jongens in de speedboot. Sietse nam de plaats aan het roer over van de oude man.

„Kun je wel goed varen?” vroeg die.

Sietse glimlachte en trapte het gaspedaal helemaal in. „Ik probeer het.”

Het water onder de boot spoot weg en veroorzaakte grote golven. De twee bejaarde mensen dreigden achterover van het bankje te vallen, maar konden zich nog net vasthouden. De vrouw vond het prachtig dat de boot zo hard ging.

„Joehoe,” gilde ze en ze zwaaide enthousiast.

De man verschoot van kleur. „Ik word zeeziek,” zei hij met

een hoog stemmetje.

„Hoe kan dat nou?” vroeg de vrouw. „We varen niet eens op zee.”

„Toch is het zo,” kreunde de man. Hij ging aan de zijkant van de boot op zijn knieën zitten, omdat hij bang was dat hij moest overgeven. „Kunnen jullie alseblieft stoppen? Ik voel me doodziek.”

Maar de vrouw schudde haar hoofd. „Wat heeft het voor zin om midden op het meer te stoppen? En trouwens, dan vangen die twee jongens die dieven nooit. Kom op, nog harder. Pak die gemene boeven!”

In de verte konden ze inmiddels de boot van de ontsnapte broers weer zien. Sietse voer er zo snel mogelijk achteraan. Hielke draaide zich om en zag dat de bejaarde man steeds zieker werd. „Moet Sietse echt niet stoppen?” vroeg hij voorzichtig.

„Graag,” kreunde de man.

Maar de vrouw zei: „Nee, geen denken aan. We halen ze juist in. Nee hoor. Doorgaan, jongens.” De vrouw moedigde Sietse enthousiast aan. „Kom op. Inhalen! Wat een geweldige achtervolging...”

Sietse knikte. De boot van de dieven kwam steeds dichterbij. „Daar zijn die vervelende jochies weer!” hoorden ze Daan

van Groningen schreeuwen. Toch gaf hij de ontsnappingspoging nog niet op. Hij begon expres te slingeren, waardoor er nog meer golven kwamen.

De speedboot met de jongens had veel last van de hoge deining, maar Sietse manoeuvreerde als een volleerd schipper tussen de golven door.

De bejaarde vrouw vond het geweldig. „Wat spannend! Het lijkt wel een politiefilm op tv.”

„Ik vind het meer een dramafilm,” kreunde de man, wiens gezicht nog bleker werd. „Dat ik dit op mijn oude dag nog moet meemaken.”

„Wat een onzin,” vond zijn vrouw. „Daar blijf je jong bij. Je moet niet zo zielig doen, anders ga je maar in je eentje in een bejaardentehuis wonen.”

De oude man zweeg.

Sietse knikte naar Hielke toen ze in de buurt van een inham kwamen. „Ik ga naast hun boot varen en dan spring jij erin. Aan deze kant kunnen ze er zo niet langs en als die boer dan toch verder wil, komt hij tegen de oever aan, dus moet hij wel afremmen.”

„Goed plan,” vond Hielke.

„Moet ik nog iets doen?” vroeg de vrouw.

„Straks misschien,” merkte Sietse geheimzinnig op. Enkele

minuten later slaagde hij erin langszij te komen.

„Zullen we ons overgeven?” hoorden ze Karei tegen zijn broer zeggen. „Dit is onbegonnen werk. Ze weten wie we zijn en wat we hebben gedaan.”

„Niets ervan. Ik ga de gevangenis niet in.” Daan van Groningen keek woest. „Donder toch op, stelletje rotjongens,” schold hij naar Hielke en Sietse. Hij balde zijn vuist. „Als jullie niet weggaan, krijgen jullie een paar fikse klappen van mij.”

„Haal dat maar uit je hoofd,” bemoeide de vrouw zich ermee. „Mijn man is vroeger bokskampioen geweest.”

Daan van Groningen keek minachtend naar de oude man, die misselijk over de reling hing. „Bokskampioen? Laat me niet lachen. In de middeleeuwen zeker?”

„Wat?!” De man veegde zijn gezicht af met een zakdoek en ging op het bankje zitten. Zijn gezicht veranderde van lijkleek in witheet. „Dat laat ik me niet zeggen.”

De vrouw gaf haar man een schouderklopje. „Zo ken ik je weer, lieverd.”

Sietse knikte naar zijn broer. Hielke sprong in de andere boot, boven op Karel. Die wrong zich los en gaf Hielke een klap in zijn gezicht. Daan van Groningen ontdekte intussen dat hij niet langer rechtdoor kon, want daar voer Sietse met de

speedboot. De boer remde af en hielp zijn broer Karei om Hielke te overmeesteren. Vlak bij de modderige oever kwamen beide boten tot stilstand.

„Wacht, Hielke. Ik kom je helpen!” De oude man sprong ook in de boot en ging in bokshouding tegenover de twee dieven staan. „Bokskampioen uit de middeleeuwen? Wil je soms voelen of deze bejaarde kampioen nog kracht heeft in zijn armen?”

Maar voordat de twee boeren konden reageren, hadden ze al een paar fikse klappen te pakken. Het tweetal viel als een blok op de bodem van de boot. Ze wilden weer opstaan, maar de ene boer werd geveld door een linkse directe en de andere door een rechtse directe van de vroegere kampioen.

„Auauau. Ophouden. We geven ons over,” jammerde Karei. Hielke en de bejaarde bokser wisten de twee dieven met veel moeite in de speedboot te hijsen, waar de vrouw en Sietse hen hielpen.

„Heeft u touw bij zich?” vroeg Sietse.

De vrouw knikte en pakte uit het kastje onder de bank twee lange stukken touw.

„Wilt u die twee vastbinden?” vroeg Hielke. „We varen meteen naar veldwachter Zwart. Die zal intussen wel weer terug zijn in Lenten.”

„Met veel plezier,” zei de vrouw en ze gaf haar man een dikke pakkerd. „Voor mij blijf je altijd een kampioen, lieverd.”

De man straalde en voelde zich ineens een stuk beter.

Zodra ze het meer weer op voeren, zagen ze de politieboot.

„Stoppen,” riep een agent door de megafoon.

„Wat krijgen we nou?” vroeg Sietse.

„We zijn gewaarschuwd door veldwachter Zwart,” antwoordde de agent. „We zijn op zoek naar de twee dieven.”

„Vaart u dan maar achter ons aan. Wij hebben ze al te pakken.” Tevreden zette Sietse koers naar het dorp.

Toen ze bij het politiebureau aankwamen, was er net een cameraploeg van Omroep Friesland bezig met filmen. De veldwachter werd geïnterviewd over de kunstroof en liet voor de camera's trots het verdwenen schilderij in de gouden lijst zien. „Met dank aan Hielke en Sietse Klinkhamer,” zei Zwart, die strak in de camera keek. „Zij hebben na goed speurwerk de diefstal opgelost. Zelfs op dit moment zijn ze nog bezig met de zaak; ze zitten midden in een achtervolging.”

„U kunt twee jongens toch niet alleen achter dieven aan sturen?” vroeg de verslaggever. „Dat is levensgevaarlijk!”

„Daarom heb ik de waterpolitie ook het meer op gestuurd. Die zullen de tweeling van de dorpsmid helpen.”

„Hallo, meneer Zwart. Dat hoeft niet meer. We hebben ze al

te pakken!” De tweeling kwam trots als een pauw aangelopen. Samen met het bejaarde echtpaar hielden ze de geboeide boeven in bedwang.

„Dat is geweldig!” Zwart kreeg pretoogjes.

De cameraman richtte zijn camera nu op het gezelschap dat de twee dieven stevig vasthield.

Sietse legde uit dat ze hulp hadden gekregen van het bejaarde echtpaar. „En toen het echt spannend werd, liet die meneer zien waarom hij vroeger bokskampioen is geweest.”

„Ik heb nog twee cellen vrij,” wees Zwart. „Mijn collega’s zullen jullie wel even de weg wijzen.”

„Wat gebeurt er nu met de dieven?” vroeg de verslaggever van Omroep Friesland aan Zwart.

„Ze krijgen een eerlijk proces. Waarschijnlijk beslist de rechter dat ze een flinke tijd in de gevangenis moeten doorbrengen. Het belangrijkste is nu dat het verdwenen schilderij zonder beschadigingen terug is.”

Intussen werd de ongelukkige kunstschilder opgebeld en binnen vijf minuten was hij bij het politiebureau. Teun van Weegen was het viertal erg dankbaar. De verslaggever vroeg hoe de schilder zich voelde.

„Ik ben dolblij. Deze dappere mensen verdienen allemaal een mooie beloning.”

Zwart stak zijn hand op. „Ik zal het wel met de burgemeester overleggen. Komt u allemaal morgen om tien uur maar naar het Raadhuisplein. Een paar mensen zullen we dan eens flink in het zonnetje zetten... Komt dit vanavond nog op tv?”

De verslaggever knikte.

„Mooi,” zei Zwart. „Dan ziet het morgen vast zwart van de mensen.”

Die avond waren Hielke en Sietse nog net op tijd om samen met hun ouders tv te kijken.

Moeder Klinkhamer was erg trots op haar zoons, maar vond het ook wel beangstigend dat ze zulke ondernemende kinderen had. „Er had wel van alles kunnen gebeuren... Waarom zoeken jullie geen andere hobby dan varen en boeven vangen?”

„Omdat alle andere dingen veel te saai zijn,” antwoordde Sietse. „Wij zijn niet van die types die liever een potje gaan dammen.”

„En jullie boot dan?” vroeg zijn vader.

„Tja. Dat is nog wel een probleem,” gaf Hielke toe. „Die ligt midden op het meer voor anker. De motor begaf het.”

De smid lachte. „Het is maar goed dat jullie het niet hebben opgegeven. Ik huur morgenvroeg bij de zeilschool een motorbootje, zodat we de Kameleon naar de werkplaats

kunnen slepen. Dan zorg ik dat de boot weer als vanouds kan varen. Ik heb toevallig vorige week een motor van een gecrashte auto gekregen. Die motor heeft nog meer vermogen dan de vorige. Wie weet, vaart de Kameleon straks nog harder dan eerst.”

Voetnoten

1. Piekenval: touw waarmee men de piek, uiteinde van de gaffel, ophaalt.
2. Gaffel: rondhout, schuin opwaarts gaand met gaffelvorming uiteinde tegen de achterwand van een mast, waaraan een zeil gevoerd wordt.

De Kameleon Reeks

1. De schippers van de Kameleon (1949)
2. Kameleon ahoy! (1951)
3. Redders met de Kameleon (1952)
4. Speurders met de Kameleon (1955)
5. De Kameleon op volle toeren (1956)
6. De Kameleon houdt koers (1958)
7. Goede vaart, Kameleon (1958)
8. Trossen los Kameleon! (1959)
9. De Kameleon in 't zoeklicht (1959)
10. De Kameleon opnieuw in actie (1960)
11. De Kameleon in de branding (1961)
12. Vivat Kameleon! (1961)
13. De Kameleon Blijft Favoriet! (1962)
14. De Kameleon wint de prijs! (1962)
15. De kameleon brengt geluk! (1963)
16. Bravo Kameleon! (1963)
17. Vakantie met de Kameleon (1964)
18. De Kameleon viert feest! (1964)
19. Tiptop Kameleon (1965)
20. De Kameleon schiet te hulp (1965)
21. Trouwe vrienden van de Kameleon (1966)

22. De Kameleon staat voor niets! (1966)
23. Met de Kameleon er op los! (1967)
24. De kameleon altijd paraat (1967)
25. De Kameleon slaat zijn slag (1968)
26. De Kameleon pakt aan! (1968)
27. Ruim baan Kameleon (1969)
28. De Kameleon vaart uit! (1969)
29. De Kameleon treft doel! (1970)
30. Volle kracht, Kameleon! (1970)
31. Met de Kameleon op avontuur (1971)
32. De Kameleon maakt schoon schip (1971)
33. De Kameleon knapt het op! (1972)
34. Met de Kameleon vooruit (1972)
35. De Kameleon steekt van wal (1973)
36. De Kameleon doet een goede vangst! (1973)
37. De vlag in top voor de Kameleon (1974)
38. De Kameleon in de storm (1974)
39. Alle hens aan dek, Kameleon! (1975)
40. De Kameleon krijgt nieuwe vrienden (1975)
41. Op reis met de Kameleon! (1976)
42. De Kameleon heeft succes (1976)
43. De Kameleon vaart voorop! (1977)
44. Lang leve de Kameleon! (1977)

45. De Kameleon helpt altijd! (1978)
46. De Kameleon ruikt onraad (1978)
47. De Kameleon geeft vol gas (1979)
48. De Kameleon maakt plezier (1979)
49. De Kameleon ligt op de loer (1980)
50. De Kameleon in het goud (1980)
51. De Kameleon houdt stand! (1981)
52. De Kameleon vaart door (1981)
53. De Kameleon gooit het roer om (1982)
54. Recht door zee, Kameleon (1982)
55. De Kameleon op dreef (1983)
56. De Kameleon in woelig water (1984)
57. Met de Kameleon voor de wind (1985)
58. De Kameleon heeft goed nieuws (1988)
59. De Kameleon draagt zijn steentje bij (1989)
60. De Kameleon maakt het helemaal (1991)
61. De Kameleon slaat alarm (1992, door P. de Roos)
62. De Kameleon stuurloos (1995, door P. de Roos)
63. De Kameleon op jacht (1998, door P. de Roos)
64. De Kameleon scoort! (2006, door Fred Diks)
65. Zet 'm op, Kameleon! (2008, door Fred Diks)
66. De Kameleon lost het op (2009, door Fred Diks)